Do anh Võ Phi Hùng Cựu SQ Petrus Ký (67-74) tặng Kho Sách Xưa Quán Ven Đường (Từ microfilm Thư Viện Đại học Cornell)

* Chúng tôi phản đối — của một nhóm công dân
* Cuộc chiến tranh khuynh đảo ở V.N — của Trần-văn-Tuyên
* Cần phải chấm dứt ngay tình trạng hỗn loạn ấy — của Nguyễn-hữu-Phiếu
* Chính trị hóa nông thôn để hoàn thành cách mạng — của Phan-văn-Minh
* Công Luận và Báo Chí — của Vũ Ký
* Con đường định mệnh VN — của Phi Minh Huy
* Vấn đề chống cộng trong hoàn cảnh cách mạng một nước hậu tiến — của Đặng-văn-Sung

Chủ nhật

Cuộc chiến tranh khuynh đảo ở V.N.

• Bài của Trần văn Tuyên

Mỗi ngày này, dân tộc Việt Nam đã phải chịu tại họ 25 năm chiến tranh, tang tóc. Cuộc nội chiến thương tâm này, chính thức bắt đầu sau hội nghị Genève 1954, tới nay đã được 10 năm.

Hàng triệu đồng bào đã chết.Hàng chục ngàn tài sản bị hủy hoại.

Tại sao ?

Những kẻ địch phá hoại chúng ta hà hết : « Giải phóng miền Nam khỏi ách đế quốc Mỹ, giải thoát nhân dân miền Nam khỏi ách độc tài ».

Không cần nói thì ai cũng biết đó chỉ là những khẩu hiệu tuyên-truyền, xuyên tạc để che đậy những âm mưu thâm độc : chiếm nốt mảnh đất miền Nam còn lại này để cho một số người cuồng tín theo một chủ nghĩa lỗi thời đem dân tộc làm vật thí nghiệm cho một chính sách phản dân tộc, phản lịch sử.

Không cần nói thì ai cũng đã biết: hàng vạn người Mỹ đang chiến đấu bên cạnh chúng ta, mấy trăm sinh mạng Mỹ hy sinh ở V N, 4 ngàn triệu mỹ kim viện trợ cho Việt Nam, không phải là để xây dựng đế quốc Mỹ trên giải đất nhỏ bé này.

Không cần nói thì ai cũng thấy rằng nếu chủ trương chống chế độ độc tài cá ý nghĩa thời Ngô đình Diệm thì từ ngày 1-11-63 tới nay, người ta không thể nói chủ trương đó còn ý nghĩa đối với những chế độ chính trị vừa qua, đã nhưng chế độ đó do các vị quân nhân cầm đầu và có nhiều quyền hành.

I) Tính chất cuộc nội chiến tại VN

Cuộc nội chiến hiện đang diễn tiến thuộc vào loại chiến tranh « *khuynh đảo* » của *Cộng sản, một cuộc chiến tranh có tính chất chính trị nhiều hơn tính chất quân sự.*

a) — Mục tiêu được tuyên truyền là « giải phóng miền Nam thoát khỏi Đế quốc Mỹ và tay sai » để thống nhất lãnh thổ.

Mục tiêu thực : thôn tính nốt miền Nam để lập chế độ Cộng Sản trên toàn thể lãnh thổ.

— b) Cuộc chiến tranh này phát nguồn từ bên trong, được tổ chức, tuyển mộ, huấn luyện, tiếp tế từ bên ngoài, do các cán bộ, các đường tiếp tế ở Bắc Việt, Cam bốt, Ai lao, Trung cộng. Bắc Việt là nào huyệt chính yếu. Cam bốt, Ai lao là căn cứ ẩn nấp, đường tiếp tế.

— c) Chiến tranh này bám rễ vào nhân dân nông thôn, những người sống nơi hẻo lánh xa cách chính quyền Ngô đình Diệm, chính sách khu trù mật, ấp chiến lược, bắt nhân dân bỏ ruộng vườn, nhà cửa, bỏ cuộc đời phồng khoang để vào sống trong những ấp chiến lược —

Dưới chế độ Ngô đình Diệm, chính sách khu trù mật, ấp chiến lược, bắt nhân dân bỏ ruộng vườn, nhà cửa, bỏ cuộc đời phồng khoang để vào sống trong ấp chiến lược —

— d) Điều khác cuộc chiến tranh này là những cán bộ Cộng sản * nằm vùng * sau hiệp định Genève. Họ đã được huấn luyện thành thục về kỹ thuật cách mạng, có kinh nghiệm kháng chiến, thông hiểu địa hình, địa vật, phong tục, nhân tâm địa phương.

d) Chiến trường không ở nơi nào nhất định mà ở khắp mọi nơi, chống lại những nơi đồng bài như Đồng Tháp Mười, miền Tây Nam Việt hay rừng rú như vùng Biên Hòa, Bình Dương, Tây ninh, thuận lợi cho chiến tranh du kích.

— e) Để lấy dân, đứng dân, họ dùng đủ mọi phương tiện là dụ dỗ hay de dọa hay không bỏ

— g) Trái với điều mà nhiều người tưởng lầm, cuộc chiến tranh của ta không hẳn là một cuộc khởi nghĩa thuần túy Cộng sản như ở Phi luật tân. Mà lại hay ở Miền điện, mà có một mầu sắc đặc biệt vì trong hàng ngũ địch quân có nhiều người không Cộng sản (tuy họ bị Cộng sản chi phối).

Muốn hiểu thâm thực chất của cuộc nội chiến hiện tại thiết tưởng không gì bằng xét bối cảnh lịch sử của nó.

II) Bối cảnh lịch sử

Trong cuộc kháng chiến chống Pháp, bắt đầu từ năm 1945, một số đông người ái quốc tham gia phong trào giải phóng do đảng Cộng sản cầm đầu.

Cộng sản rất khôn khéo, nói đến kháng trương bảy nhiêu hiệu Cộng sản của họ. Mãi tới năm 1950 khi Trung Cộng lâm chủ được Trung Hoa lục địa họ mới lộ mặt.

Năm 1954, cuộc kháng chiến chống xâm lăng chấm dứt bằng Hiệp định Genève. Một số người kháng chiến (Cộng sản và Quốc gia) tập kết ra Bắc. Một số khác ở lại miền Nam.

Hiệp định Genève ấn định rằng việc chia đôi đất nước chỉ là tạm thời ; một năm sau (1955) sẽ có cuộc bầu thương giữa hai chính phủ và tới 1956, sẽ có tổng tuyển cử để thống nhất đất nước.

Cộng sản lấy vọng họ sẽ thắng *trận chính trị* trong cuộc *tổng tuyển cử*. Song hiệp thương không thắng ; tổng tuyển cử không có. Trái lại, Ông Ngô đình Diệm, mặc chiếu chỉ số Cộng, dựng Cộng.

Từ ngày Chính phủ Trần văn Hương thành lập đến giờ, chúng tỏ ra *lúng túng, bất lực* trước mọi vấn đề. Chúng *lúng túng* vì *không có đường lối chính trị*. Chúng *bất lực* vì *không có chính sách kinh tế*.

Kinh nghiệm đã cho chúng ta thấy không thể nào làm việc—hễ có việc gì—mà không có một tinh thần đồng đội, một « ê kíp ».

Nhưng dù cho có ! *a ban-chăng nữa*, nhóm không làm được việc, làm không việc, người chỉ huy xứng đáng với danh từ đó, cũng không nên ngồi ngay thẳy đó cả *ê kíp*.

Ông Truman — nguyên tổng thống Hoa Kỳ — chỉ là một *người tầm thường thôi*. Nhưng ông đi, thành công vì ông đề biết thay đổi *ê kíp* của ông đúng lúc.

Thống chế Joffre, ngay lúc xảy ra cuộc thất chiến thứ nhất thời sa thải nhiều tướng lãnh, bạn thân của ông. Có khi nhờ sự hy sinh của một vài người mà cứu được nhiều người khác.

Thủ Tướng Trần văn Hương đã *ra những công sự viên của ông* với những trái cây... chưa và bảo nên đem giống trên miếng đất tốt thì chưa cũng thành ngay.

Cần vơn của Thủ Tướng đã làm đề tài cho nhiều báo chí đi chế giễu. Kẻ càng tội nghiệp ! Theo chúng tôi hiểu, ông Thủ Tướng muốn bảo : "Cũng một quốc gia ấy, cũng những con người ấy, hoặc cũng một đạo quân gồm những phần tử vơn lên nhất nhất ấy, không có tinh thần, tranh đấu, vô kỷ luật, nếu biết điều khiển họ thì trực tự sẽ vẫn hồi, độc

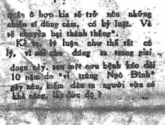

quyền sẽ trở nên những chiếc vỏ đồng rỗng, có kỷ luật. Và sẽ chuyển hay thành thần thế ở Kế... họ lười, như thế rất có lý, và có thể đúng ra trong giai đoạn này, song nếu cứ bệnh lão đãi 10 năm nữa, trong khi đám người vơn có khả năng, thì dong độ ?

Bài của Nguyễn Hữu Phiếu

CẦN PHẢI CHẤM DỨT NGAY TÌNH TRẠNG HỖN LOẠN ẤY

SAIGON hiện đang trong tình cảnh cầu an sơi lửa bỏng, sáng trong một bão không thể ngờ nghĩ, một tình thần điều tỉ cùng thắng, với những cuộc biểu tình yêu cầu nhà báo hiện của một cơn giông tố sắp tới. Một cơn giông tố có le cũng mạnh, cần phải phòng giữ hội tận bão tấp qua ở miền Trung nếu không có biện pháp nào để ngăn ngừa cả.

Bởi vậy trong lúc này không có một người công dân yêu nước nào có quyền, hoặc đứng tâm thờ ơ, khoanh tay nhìn và phó mặc cho những ai có trách nhiệm, muốn làm gì thì làm, đến đâu hay đó.

Sự sống còn của cả một dân tộc, của miền Nam tự do này chỉ còn trong gang tấc.

Bắt giờ không còn là lúc đề lãi cho nhau về những vụ đảo chính đã xảy ra nữa. Mâu đã chảy rồi, vẽ phải chính quyền cũng như về phía quân chúng. Một vết thương nữa lại bồi lên trên vết thương của đồng bào miền Trung.

Bây giờ là lúc tất cả những người thiện chí, thật tình yêu nước, yêu chuộng tự do, tự Quốc trường trở xuống, nhất nhìn vào sự thật, để tìm ra sự thật nếu cần, đợp ra một bàn mợt tự do, mợt đoàn kết, sự mợt quyết lợi cá nhân hay đảng phái, hay giáo phái...để chung lo việc nước.

Thủ tướng Trần văn Hương đã nói : « tôi quốc làm ngay". Đó biết thế, chúng ta phải làm gì ?

Trước hết về *phía chính quyền*, chúng tôi không dám mợt trực lực yêu cầu thành thật của Thủ Tướng Trần văn Hương. Nhưng vấn đề mà không làm gì để cứu nước, thật là khi có quyền hành trong tay, không biết sử dụng quyền hành để một cách sáng suốt, thời lỗi hẹn hiệu, đi đưa quốc gia ra khỏi tình trạng hỗn loạn đen tối này, tức là có tội với quốc dân và lịch sử.

Từ ngày Chính phủ Trần văn Hương thành lập đến giờ, chúng tỏ ra *lúng túng, bất lực* trước mọi vấn đề. Chúng *lúng túng* vì *không có đường lối chính trị*. Chúng *bất lực* vì *không có chính sách kinh tế*.

Kinh nghiệm đã cho chúng ta thấy không thể nào làm việc—hễ có việc gì—mà không có một tinh thần đồng đội, một « ê kíp ».

Nhưng dù cho có ! *a ban-chăng nữa*, nhóm không làm được việc, làm không việc, người chỉ huy xứng đáng với danh từ đó, cũng không nên ngồi ngay thẳy đó cả *ê kíp*.

Ông Truman — nguyên tổng thống Hoa Kỳ — chỉ là một *người tầm thường thôi*. Nhưng ông đi, thành công vì ông đề biết thay đổi *ê kíp* của ông đúng lúc.

Thống chế Joffre, ngay lúc xảy ra cuộc thất chiến thứ nhất thời sa thải nhiều tướng lãnh, bạn thân của ông. Có khi nhờ sự hy sinh của một vài người mà cứu được nhiều người khác.

Thủ Tướng Trần văn Hương đã *ra những công sự viên của ông* với những trái cây... chưa và bảo nên đem giống trên miếng đất tốt thì chưa cũng thành ngay.

Cần vơn của Thủ Tướng đã làm đề tài cho nhiều báo chí đi chế giễu. Kẻ càng tội nghiệp ! Theo chúng tôi hiểu, ông Thủ Tướng muốn bảo : "Cũng một quốc gia ấy, cũng những con người ấy, hoặc cũng một đạo quân gồm những phần tử vơn lên nhất nhất ấy, không có tinh thần, tranh đấu, vô kỷ luật, nếu biết điều khiển họ thì trực tự sẽ vẫn hồi, độc

quyền sẽ trở nên những chiếc vỏ đồng rỗng, có kỷ luật. Và sẽ chuyển hay thành thần thế ở Kế... họ lười, như thế rất có lý, và có thể đúng ra trong giai đoạn này, song nếu cứ bệnh lão đãi 10 năm nữa, trong khi đám người vơn có khả năng, thì dong độ ?

Người ta chỉ nghĩ đến Sài-Gòn và nghĩ đến nó quá nhiều, vì Sài-Gòn là nơi mà anh hưởng tới chính trị quyết định số phận của các chính khách nơi chính trường.

Các cấp lãnh đạo địa phương do đó thiếu chỉ thị trung ương, lại không có sáng kiến địa phương nên vẫn đề bình trị địa phương như thuyền trôi theo dòng nước. Tình trạng đó khiến cho Việt Cộng có cơ hội nắm lấy nông dân mà ung thối nông thôn, đứng với chiến thuật của Cộng sản. Trong khi Việt Nam cần có một chính quyền vững và kiên hiệu từ trung ương đến địa phương để đánh Cộng thì chính quyền trung ương đi chơn vộng —

Bài của Phan văn Minh

CHÍNH TRỊ HÓA NÔNG THÔN ĐỂ HOÀN THÀNH CÁCH MẠNG

Nhu cầu phục vụ nông thôn.

Từ ngày 1-11-63 đến nay, chính phủ nào cũng quan niệm rằng trong cuộc chống Cộng này, yếu tố nhân dân là điều quan trọng nhất. Xét cho kỹ thì hơn một năm nay, qua hao lần thay đổi chính phủ, từ Nguyễn ngọc Thơ cho đến Trần văn Hương, Saigon đã trang lại được những gì cho nhân dân toàn quốc mà đa số là nông dân. Người ta đã đưa ra nhiều chủ trương, nào là « tất cả cho nông thôn », nào là "Hướng về nông thôn »... Thiên hạ cũng nghe nói đến các công tác huấn luyện cán bộ hành định, cán bộ tuyên vận nhằm phục vụ nông thôn. Tất cả các chủ trương và công tác nói trên đều có thể đưa đến những kết quả tốt đẹp, nhưng với những cuộc thay đổi chính quyền, những chủ trương và công tác đó không giữ được tính cách liên tục nên tất cả những gì dành cho nông thôn đều khởi sự từ số không với *mỗi chính phủ mới.*

★ HÃY ĐEM TỰ DO DÂN CHỦ TRAO CHO NÔNG DÂN.

★ SÀI CÔN CHỈ LÀ HOANG ĐÀO NẾU NÔNG DÂN CẦM THỦ CHÍNH QUYỀN ĐỊA PHƯƠNG.

Các cấp lãnh đạo địa phương do đó thiếu chỉ thị trung ương, lại không có sáng kiến địa phương nên vẫn đề bình trị địa phương như thuyền trôi theo dòng nước. Tình trạng đó khiến cho Việt Cộng có cơ hội nắm lấy nông dân mà ung thối nông thôn, đứng với chiến thuật của Cộng sản. Trong khi Việt Nam cần có một chính quyền vững và kiên hiệu từ trung ương đến địa phương để đánh Cộng thì chính quyền trung ương đi chơn vộng —

Phủ đã lập xong văn phòng, ai cũng kiến đơn tới đó mà nạp.

— Không biết các báo mới đến ra tin nó đề ra đặc Cụ Thượng Trần văn Văn, bộ bịch với cụ Thọ, thân thiết với tướng Minh, thân tình với Chủ tịch Thượng Hội Đồng Lê văn Thu, nguyên Chủ tịch Hội Đồng Nhân Sĩ, dương làm Tổng thư ký Thượng Hội Đồng, nhưng lập một khối mới toanh gọi là *Khối Miền Nam*.

Trong khối đó ông Lê văn Thu lại là Tổng thư ký của ô. Trần văn Văn.

— Tưởng gì chả kêu ca thế.

Thứ tư 25 : Đại sứ « Nếu »

— Từ 8 giờ sáng đến đứng 10 giờ đêm, học sinh 12 trường bãi khóa đi kích chính với lực lượng an ninh, trong một vùng rộng lớn mấy chục cây số vuông.

— Đại sứ Mỹ trước khi lên máy bay về nước đã cho tuyên bố rằng « Chính Phủ hiện hiểu xứng đáng được nhận dân hợp tác và ủng hộ». Giá ông Đại sứ đi cách có hay hay đi hiệu chờ đứng đi phản lực tiếng nổ tầm trời thì có phải là dân đến cũng ngán thấy bài diễn văn của ông. Nhưng ông ta nói thực đấy. Ai không tin có hỏi thăm ông Đại sứ Mỹ ở Ba lan mà xem. Đại sứ Mỹ ở Ba lan lúc nào cũng nói Đại sứ Trung Cộng hận nên rất thân khoe khoa

— Đại sứ Tây Lơ nói thật đấy. Ông bảo « Chính phủ hiện hiểu xứng đáng được nhân dân hợp tác và ủng hộ"và nói thêm cho rõ hơn"Có được sự ủng hộ đó Chính Phủ mới dần hiểu hết hiệt được công cuộc quốc gia và xây dựng được nền chương trình viện trợ của Hoa Kỳ». Rắc rối như thế thì tin đặt tên ông là Đại sứ « NẾU ».

— Quốc trưởng Phan khắc Sửu tuyên bố càng càn đoàn thì càng « lấy yên tĩnh cho đợt hoạt thành hiến pháp và triệu tập Quốc Hội là có dân chủ ».

Vì thành phần Chính phủ bị chống đối Quốc Trưởng tuyên bố chỉ giữ vai trong thì giờ Thượng Hội Đồng và Chính phủ.

Xem tiếp trang 4)

Chúng tôi phản đối

Trong mười mấy ngày qua đã xảy ra nhiều chuyện lâm cho tu thương tâm như vụ bảo lụt, lâm cho ta lo sợ như thái độ lăng tăng của chính quyền, làm cho ta hổ thẹn như việc một số người lợi dụng tôn giáo, lợi dụng học sinh để làm chính trị, việc Cộng sản dụng công phá hoại sự cứu trợ nạn nhân.

Chúng tôi cảm thấy bổn phận phải lên tiếng và tỏ thái độ :

Nhân danh những nguyên tắc nhân đạo, bác ái của nhân loại tiến hoá,

Chúng tôi phản đối những hành vi đã man của những kẻ đã phá hoại cuộc cứu trợ đồng bào nạn nhân trong cuộc bão lụt miền Trung vừ :

— *đã làm phế các phi cơ, hoả xa tiếp tế;*

— *đã chận cuộc các đồ vật tiếp tế,*

— *đã xúi dục dân chúng biểu tình đã gây thêm khó khăn cho những nhà chức trách địa phương trong việc cứu trợ nạn nhân.*

Trước tình hình chính trị nghiêm trọng hiện tại ;

Chúng tôi kêu gọi :

— *dư luận quốc dân và thế giới lên án những hành động vô nhân đạo của Cộng sản.*

— *đòi những người tự nhận là người «Giải phóng Miền Nam» phải chấm dứt ngay những hành động đó.*

(Xem tiếp trang 4)

2) Chúng tôi phản đối một số Chính trị gia — Tăng phái lợi không đáng phải — đã lợi dụng sự tập hợp trong sinh hoạt Tôn giáo tại Việt Nam Độc để cách động quần chúng đi biểu tình;

— đã lợi dụng tình thần hăng hái của các học sinh, dùng các em làm công cụ tranh đấu chính trị trong khi không dám ra mặt công khai tranh đấu.

— đã đặt ra vấn đề chia rẽ dân tộc địa phương hay tôn giáo để gây mâu thuẫn giữa đồng bào.

oOo

Trước tình hình chính trị nghiêm trọng hiện tại ;

Chúng tôi kêu gọi :

— dư luận quốc dân và thế giới lên án những hành động vô nhân đạo của Cộng sản.

— đòi những người tự nhận là người «Giải phóng Miền Nam» phải chấm dứt ngay những hành động đó.

(Xem tiếp trang 4)

— Thủ Tướng tổ cáo đám biểu tình đã xuất từ một nơi tôn nghiêm và do một số chính khách bất mãn lãi cuốc, những thủ đoạn chỉ Cộ mới dùng. Chính phủ ở hay về, kỳ sự phải là do dân chúng hiểu tình.

— THĐ tổ cáo âm mưu chia rẽ, phân ly,ky thị. Điểm bi mật : đó si biết Phật Giáo, Công Giáo, Cao Đài Hòa Hảo, Đảng, phái, Chính viên hay ai nào chủ mưu.

— Quốc trưởng ký thăm quyền cho Thủ tướng, ký thăm quyền cho Tổng tư Lệnh. Chính phủ tăng trợ cấp cho binh sĩ, cho quốc gia nghĩa tử.

— Viện Hóa Đạo thông bạch khuyên Phật tử đừng tập hợp ở Quốc Tự để đi biểu tình.

— Trung Ương Tranh Đấu Công giáo khuyên tín đồ đừng nghe kẻ xúi dục xuống đường.

— Mấy trường bãi khóa. Hai trường thường nhất tổ đi đầu và hoạn hô. Khắp thủ đô : bế mặt êm lặng, dưới đáy sôi sục.

Thứ ba 24 : Tưởng gì chả hóa ra thế !

— Học sinh Lê quý Đôn bãi khóa, xuống đợt 6 tiếng đồng hồ với Cảnh sát Chiến Đấu :

— Giáo Hội Phật Giáo treo thư cho Quốc Trưởng và Thượng Hội Đồng đòi phải có thái độ dứt khoát với Chính Phủ Trần văn Hương

— Thượng Hội Đồng thông cáo : Uỷ Ban Cứu Xét Thành PhầnChính

— Đại sứ Tây Lơ nói thật đấy. Ông bảo « Chính phủ hiện hiểu xứng đáng được nhân dân hợp tác và ủng hộ"và nói thêm cho rõ hơn"Có được sự ủng hộ đó Chính Phủ mới dần hiểu hết hiệt được công cuộc quốc gia và xây dựng được nền chương trình viện trợ của Hoa Kỳ». Rắc rối như thế thì tin đặt tên ông là Đại sứ « NẾU ».

— Quốc trưởng Phan khắc Sửu tuyên bố càng càn đoàn thì càng « lấy yên tĩnh cho đợt hoạt thành hiến pháp và triệu tập Quốc Hội là có dân chủ ».

Vì thành phần Chính phủ bị chống đối Quốc Trưởng tuyên bố chỉ giữ vai trong thì giờ Thượng Hội Đồng và Chính phủ.

Xem tiếp trang 4)

Từ Nhà kho Quán Ven Đường (chủ quản Huỳnh Chiếu Đẳng)

CÔNG LUẬN VÀ BÁO CHÍ

Bài của Vũ Ký

BÁO chí phải là một "phản ánh trung thành cho công luận". Điều đó rất tự nhiên và dễ hiểu. Nhưng là một câu nói dễ thốt, các một tổ chức chính trị, thì tổ báo hàn nhất là cơ quan ngôn luận và phát ngôn nhân trung thực của nhóm, mình, của đoàn thể mình. Nếu tự xem là tổ báo của một người, của một đảng phái, của một tập thể, tự báo tự phải nói lên được những ý nghĩ và tình thần, tình cảm và ý chí của người đại quần chúng và của đảng tộc nói chung. Như thế thì báo chí là hình thức gì công luận là nội dung của nó. Tự thông đạt tư tưởng, nguyện vọng của giống nòi, xu tư của thì là đi đến được sự thông hiểu hoàn hảo giữa người cầm bút và người đọc, thân thiết, tạo thành tình thần chung. Người xưa cần có chức ấy gọi thực cao cả và mệnh mênh lắm. Người xưa cần có vào công luận đi chân dân tri nước, người nay không lắm khác : Đảng vào dư luận để điều tra, tìm hiểu, hướng dẫn quốc gia, đồng bào trước thời sự và đại cục. Thời đại của tăng tin là thời đại vàng son của ý thức hệ dân chủ, dân quyền. Báo giới có nhiệm phải làm khuyến Tân Vũ Đế, một vị bạo chúa vào thế kỷIII, một lời bất từ : « Thần văn : Tiên Vương chi ngữ thiên hạ. giảo hóa long ư thường. thanh nghị hành ư hạ ».

Vì cùng làm một nghề, vì thanh chính mà bận, vì đại sự quốc gia dặn tục mà kêu gào, cổ động, truyền đạt.

Pascal, tư tưởng gia Pháp vào thời Louis XIV, một vị vua độc đoán có một thời không bao trong lịch sử Pháp, Quốc dã phải nói «công luận cũng như hoàng hậu muợ tự trong dân gian».

Người xưa có kể đủ tai, đủ dạc, tức tỉ đa nhưu nhưng đến khi được nhà vua với đến để nghe một người thích của trên đời thì không ngàn ngại thôi lui, không phải bộ trên thách nhiệm và có ý thực bàng quan, tiêu cực trước quốc gia, xã hội. Mãi mãi họ chỉ muốn mình là một ẩn sĩ, sĩ sĩ để có thể làm một quan tài viên công giữa thập phần hữu hiệu vào công cuộc cứu nước và dựng nước.

Không phải họ không có lý. Nghiêm Quang, Y Doãn, Đào Tiềm tuy chỉ là những đật tỉ nhưng đã thiết thà xem dân chúng như mình lòng lòng tâm tình của Hạch Tình, để đạo đạt đầy đủ công luận và dẫn ý lên kế đáng cảm vận mệnh đất nước.

Nhưng người cũng có thần quyền cảm vận nước bị nạng buộc, không hợp lão hoa nhiều yêu tố, thêu lụa, có thể sáng tạo ra một nhân vật, một nhợp để xoay xở, giải đáp, tìm một lối thoát khả dĩ hợp tình, hợp lý trước các mỏ bóng bong là đại sự quốc gia xã hội đang trần ngập mình.

Kẻ sĩ giữ không đủ sáng suốt hăng người hiền sĩ ẩn đật là thế. Không có sinh ưu quyền nào về chính trị, người thường dân là chính kẻ ẩn sĩ đầy cao hành vi, được đến bu bằng một quyền lực tối cao là chính thực được cảm tình lãnh mến của dân chúng và sự cảm hóa của họ đối với các tầng lớp xã hội thực là vô hiệu.

Nhân trị và Đức trị của họ thống hẳn. Pháp trị, Lực trị, Tiang nắt của họ, đều kết tận tình của thể hệ, của các tầng lớp nhân dân đồng đảo, đo đó có trọng lượng rất nhiều đề cưu nước và dựng lấn nước. Và công luận vì thế có tinh chất vị thứ, trở thành một lần dân nguyện, một tập vào xuất của nhưng ai ưu ái quốc dân để rội nhà nước cần cư vào đó mà tự trọn.

Thảo luận với những hân quản, bạo chúa, công luận không được phát triển, người hiền tài cũng mai danh ẩn tích nhưng không phải là không có số rất ít người nương nhiên đem cả mạng sống của mình đề lấy một lời cương ngôn, hòa tích cho xã tắc. Cái gương Hán Tế Lương cho nhân chúng ta một trước mắt.

Nhắc đến những cái lợi cho thời Ngụy, giữa quan Phó Hoàn đã mạnh dạn nói rõ Kỳ hậu, cương duy bất nhiêu, phóng đăng dĩ thiên trâu, toại sự thiên hạ vô phục thanh nghị ».

(Rất mu, kỳ cương không giữ, phóng đăng dây thêu, thiên thiên hạ không gió lại thanh nghị). Mà nếu trên không chú ý đến thanh nghị, lời luận bàn chân chính của dân gian, dưới không thêm dựa vào công luận để là nước sao, đạo chăm.

PHÂN nhiều công luận đều có tính chất đề phê và xây dựng. Tân thường cũng là xây dựng chứ không phải là nịnh nọt, khen lão. Phản không cũng là xây dựng chứ không phải là tị hiềm, thù nghịch. Nhưng thường công luận thiên về phản không hơn. Vì phản không, chống đối là một năng khiếu làm cho con người tiến bộ, xã hội cạn tân, nhân loại vươn cao đến tận thiện, tận mỹ. Giới chết các mặc cảm chống đối này ở con người, ở dân tộc, có lẽ là tiên hóa của nhân loại về cả xã hội thiêu hẳn một yếu tố tối hậu quyết định cho sự trường sinh.

Có nhiều phản kháng với tất cả thiện tâm thành ý để biến thành lực lượng. Sự lực lại biến thành hành động cụ thể tố đẹp, để chỉnh quyền xây dựng cho Đất Nước. Nhà cầm quyền nếu hiểu rõ điều ấy.

Nếu không tiếu biểu được đầu ý, đầu tình, đầu nguyện thì báo chí không còn có nhiệm vụ hướng dẫn và giáo dục quần chúng vì ai nhiều vẫn đề, thời buổi này đầu có thiếu những vấn đề rắc rối, phức tạp, tế nhị by 1 mà công luận chưa thấu triệt, thấy lợi gần mà quên cái nghĩa xa, thấy hại trước mắt mà lãng bỏ cái lâu dài. Báo chí là của dân mà công là của chính quyền thực sự vì dân, vì nước, lấy hạnh phúc của dân chúng làm cứu cánh cho mọi hoạt động của quyền và báo chí. Chính quyền không thể thiếu công luận, báo chí dân chúng ủng hộ, hoan nghênh thì chính quyền cũng phải lắng nghe lợi nói by mê tận sức chu sự phát triển và phận thịnh của nó

NHÌN lại báo chí phản ánh công luận Việt Nam từ đo, gần đây, chúng ta phải thành thực mà nói rằng chưa hoàn thành nhiệm vụ làm hướng dẫn dư luận, công nhận con người là công nhận sự Phù thế giáo một vài câu thành nghị " như ngài Tân Chất lăng Uy viễn trước đây.

Nhìn lại báo chí được nhà, báo chí được cơ hội tốt đẹp đã qua, các sự việc lịch sử của nước Việt Nam hiện tại đã bỏ tiếc qua đi một số báo chí đặt nước ta có thể vác định trọn vẹn số mệnh trong đợt của nhân trước thời cuộc, thế kỷ thứ 20 lớp hậu sinh.

Ta đừng đổ lỗi cho những yếu tố ngoại lai mà phải thẳng thắn nhìn vào sự mình mắn và lòng cương nghị của những chiến ? cầm bút. Giống tố của thời nước, bọn lực của kẻ thù, kẻ tiêm vũ mọi quyền của người điều khiển không làm cho hình chí nam của ta bản đề hướng, hướng của lẻ phải và chính nghĩa và chính trong những giờ phút hiểm nghèo với toàn toàn diệt ấy, ta lần kia một cả lý đề tôn tại hùng hồn trên chiếc thuyền chông chênh vì sóng gió.

Và sau cùng, Tân chính phủ nghĩ sao với vấn đề công luận và báo chí, trong hiện tình nước Việt ?

V.K

Vui Cười

Nụ cười của Ly Ly

LY Ly nhìn nữ ca sĩ Leo Pheo bằng đôi mắt thân phục :

— Thích nhỉ ! Mày cứ lấy chồng xong, tao thấy mày tươi như hoa. Lấy con trai nhà kỹ nghệ Đại Phú thì sướng nhỉ. Thì hỏ mà tiêu xài mua sắm.

Nữ ca sĩ Leo Pheo :

— Tao đa lý đi nhỉ.

— Tại sao vậy ?

— Vì trước khi cưới, hắn quản không cho tao biết thêm một chi tiết nhỏ. Ấy là : hắn ta là con trai nhà kỹ nghệ Đại Phú đấy, mà vợ lẽ lắm ta thua lỗ !

Nụ cười của nữ ca sĩ Leo Pheo

NỮ ca sĩ Leo Pheo than phiền với Ly Ly :

— Đàn ông họ tồi lắm mày à ! Họ ích kỷ, họ hẹp lượng, họ thâm lam, họ ganh tị, họ hay nói xấu, họ hay lừa lọc...

Ly Ly gật gù :

— Ừ nhỉ ! Mày nói cũng đúng lắm.

Nữ Leo Pheo ra vẻ thích thú, sán tới, đắc ý, khen ngoan :

— Bởi vậy cho nên tớ lấy đọc mà tớ dọc ! Thằng nào tao cũng chơi cả! Thằng nào tao cũng yêu cả. Thằng nào tao cũng đối cả. Thằng nào tao cũng đành xách tăng tao chỉ nể sợ và phục tòng mỗi một mình thôi. Mày tom tao vừ sự như vậy có hành không nào !

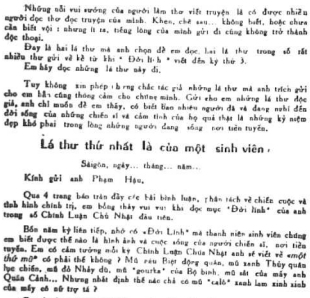

Đời Lính

của PHẠM HẬU

Kỳ 7 : Có những lá thư

Đăng lời «Chính Luận Chúa Nhật» lý nay chúng tôi sẽ cho đăng bài "Đoàn quân mũ đỏ» như đã thông báo trước cùng quý vị độc giả trong Chính Luận số 6. Nay vì nhận được một số thư nên chúng tôi xin chọn đăng hai lá thư tiêu biểu nhất trong số thư của độc giả bạn phương gởi về góp ý kiến với mục "Đời lính». Ngày 1-12 sẽ là ngày ký niệm thành lập binh chủng Nhảy dù nên từ số tới Tin tiếp hai kỳ chúng tôi sẽ đặc biệt viết riêng về "những thiếu thân mũ đỏ" I Xin cảm lỗi cùng bạn đọc thân mến.

PHẠM-HẬU

Ái khanh của anh,

Những nỗi vui sướng của người làm thơ viết truyện là có được nhiều người đọc thơ đọc truyện của mình. Được, không biết, hoặc chưa cần biết vội : nhưng là ta, tiếng lòng của mình gửi đi cũng không trở thành đọc thoại.

Đây là hai lá thư mà anh chọn để em đọc. Lại là thư trong số rất nhiều thư gửi về kể từ khi " Đời lính " viết đến kỳ thứ 7.

Em hãy đọc những lá thư này đi.

Tuy không xen phép ; hàng chắc tác giả những lá thư mà anh trích gửi cho em hãy cũng thông cảm cho chúng mình. Gửi cho em những lá thư đọc giả, anh chỉ muốn để em thấy, có biết bao nhiêu người đã và đang nuôi dưỡng đối sống của những chiến sĩ tác tình của họ qua thực là những kỷ niệm đẹp khó phai trong lòng những người đang sống nơi tiền tuyến.

Lá thư thứ nhất là của một sinh viên :

Saigon, ngày... tháng... năm...

Kính gửi anh Phạm Hậu,

Qua 4 trang báo trên đây các bài bình luận, phân tích về chiến cuộc và tình hình chính trị, em bỗng thấy rui vui khi đọc mục "Đời lính" của anh trong số Chính Luận Chủ Nhật đầu tiên.

Bốn năm kỷ liên tiếp, nhỏ có «Đời Lính» mà thanh niên sinh viên chúng em biết được thế nào là hình ảnh và cuộc sống của người chiến sĩ, nơi tiền tuyến. Em có cảm tưởng mỗi kỳ Chính Luận Chúa Nhật anh sẽ viết về *một thứ mặt trận*, có phải thế không ? Mà riêu Bọt đọng quân, mũ xanh Thủy quân Quân Cảnh... Nhưng nhất định thế nào chỉ có mũ "calô" xanh làm mình xinh của mấy cô mới trợ tá ?

Quen là thế giới của người bạn gái—chắc nhỏ nhen ngoan ngoãn, tốc bối dưới ngực, mặt trái xoan, mắt sáng... nhưng sao càng không nói tên ? — ở Saigon, em mong rằng anh cứ tiếp tục kể cho « nàng " nghe đủ các thứ chuyện về đời quân sự... để cho bọn em — sắp đi quân dịch... Thủ Đức—nghe « kể " và chuẩn bị tinh thần thì vừa.

Ít ra, cũng là dịp để tìm hiểu xem các anh là, ngôi, vui đùa và đánh giặc ra sao ? Nghe anh kể mấy toán binh quân của " Lực lượng Đặc biệt» em bắt ớn. Nếu đi Thủ Đức, sau này ra trường em sẽ xin về binh chủng "chịu chơi», đó Chắc ở binh chủng "con bộ" — vỡ cái đi xanh. (1) này thì em ky vọng có ngày m Đức tại thực sự anh không phải chỉ nói độc như đây thôi đâu ! (xin lỗi anh nhé) của bọn em ở đây

Em ngồng bởi ở đây. Thành thật chúc anh mạnh khỏe lạc được nhiều chiến công và *Chính Luận Chúa Nhật* tiến mạnh.

LÊ HỒNG T..

Lá thư thứ hai của một góa phụ

Đà Lạt ngày... tháng... năm...

Kính gửi Ông

Chủ nhiệm báo *Chính Luận* Chủ-nhật

SAIGÒN

Thưa Ông,

* Tôi rất tự giới thiệu, tôi là bà Nguyễn thị Tuyết Vân, vợ của cố phi công Trần đăng N.

Là độc giả trung thành của quý báo nên trong số báo Chính Luận số 6 vừa qua tôi đã được đọc một bài viết về Không quân nơi mục "Đời Linh».

Bài viết trên đã làm tôi xúc động. Nhà tôi chết đã 5 năm nay trong khi đang làm nhiệm vụ nơi tiền tuyến được mà không một ai chết ý đến nơ con chồng tôi. Thành thoảng có một vài người bạn cũ lại thăm. Rồi lại những phi công bạn với nhà tôi ngày xưa. Trong nỗi đau khổ và cô đơn vô hạn... nhiều lúc tôi đã muốn chết... chồng người chết đi là không kể bị lãng quên, và bị thiệt thòi nhiều nhất.

Nhưng đọc bài của quý báo viết về Không Quân tôi cảm thấy mình được an ủi rất nhiều. Chắc các chị em bạn đồng cảnh ngộ như tôi cũng cùng một ý nghĩ này. Vì thế, tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành đến Quý báo, đồng thời tôi tin rằng là thay này cũng là *«những nỗi»* của chính phụ, lần thứ... các anh hùng phi công... đã đền nợ nước.

Tôi vẫn yêu chồng tôi. Tôi yêu cho đến chết, để hơn gấp chồng ở thế giới bên kia, nơi mà tôi và chồng tôi sẽ sống lại những giây phút thân tiên khi mà những tiếc chưa phải sa gần. Nếu không vì sự mến đường đời con trai duy nhất của chồng tôi hiện nay, có thể tôi sẽ tự tử chết theo chồng. Nhưng hãy giờ, chết-tức là trốn trách bổn phận... Tôi sống trong niềm vui gặp được chồng con, để rồng đó tình thần những người đang sống trong tuyệt vọng đó... thì thật là một điều tốt đẹp biết bao.

Riêng tôi, tôi có cảm tưởng sẽ không bao giờ quên được sự lưu tâm của quý báo đến hình ảnh những người vợ phi công... « lặng lẽ đứng khóc liệt nơi mộ chồng, nỗi âm thầm đi trên những nỗi đường khuya vắng ngàn đau lẻ đau khổ nhất ».

Một lần nữa, xin cảm ơn ông chủ nhiệm, cảm ơn toàn thể anh chị em trong tòa soạn báo *Chính Luận* Chủ Nhật — tờ báo đã không quên những người đau khổ nhất.

Kính thư

Bà Trần đăng Nam

150B Hai Bà Trưng — Dalat

● **KỲ TỚI :** *Đoàn quân mũ đỏ.*

HỘP THƯ ĐỜI LÍNH !

— Cô HOÀNG YẾN : Có đip sẽ viết tiếp về KQ. Xin cảm ơn cảm tình đặc biệt đã dành cho N.T.

— *Các bạn ở Sư đoàn 22, 25* ; Đã nhận được thư không quên Sư đoàn Tây Bắc và đang viết đều.

— *Bạn Hoài Vinh* : Sẽ trả lời thư, riêng trả lời sau.

(1) Huy hiệu binh chủng ! ! ĐB.

? Đã được, anh nên lần lượt kể kể những mẩu chuyện về các Sư đoàn. Trong đoàn... các quân nhân không binh chủng và thành tích của các anh không quá đội. Em tin rằng đọc giả toàn quốc «thích» ngộ chuyện của anh hộ đội lắm.

CON ĐƯỜNG BÌNH MỆNH VIỆT-NAM

P.N. Hoài Hương

Xấu cả đôi bên

NHÌN lại máy năm năm lịch sử Việt Nam, dân tộc ta đã trải qua bao nhiêu là thăng trầm, bao phước chìm, bao những được bao nhiêu và đo lo quá đỗi, bao thống khổ đã nỗi một nửa giang sơn. Một dân tộc thiết quyền để đi tìm đến sống thống thể một cuộc sống thanh bình hạnh phúc hay sao mà phải lâm vào cảnh chia lìa, phải sống trong cảnh thống khổ lầm than ? Hay chỉ vì quyền lợi của Mỹ, cũng thuật quyền như chúng ta, mà đã xem tín cách tự cường để không những sống bên hạnh bạnh phúc mà lại còn để tranh thủ lấy hạnh phúc cho người khác nữa ? Thật là khó hiểu. Đến là người đo của ưu thế đã của dân tộc Mỹ ? Dân tộc ta, nói chung trong đó bộ, tranh quyền, chia xẻ, đã không tìm được một không đi tới đợp lại của công với đất nước chia đôi, một cảnh chia đôi đã hơn một lần xảy ra trong lịch sử Việt-Nam.

Cảnh chia đôi vì không có và cả cuộc chiến tranh hiện tại cũng sẽ không thể xảy ra nếu những lực lượng bên ngoài không can thiệp vào cho chuyện của chúng ta và nếu người Việt Nam chúng ta biết thương yêu nhau dân xây chuyện nhà đừng cậy vào những thế lực ngoại lai. Nhưng ngày nay, có lý luận trên cần bàn đã cũng bằng thừa vì đã nước đã chia đôi, và tình thế của đôi miền Nam Bắc Việt Nam đã đến cảnh những tình cảnh xấu xa cho cả đôi bên.

Lũy Tre Khóa Kín

Ở miền Bắc, chế độ Hồ Chí Minh đã đi một tự hội tiết đẹp đẽ Điện Biên Phủ và Hiệp Định Genève mang lại cho họ để nở một vùng đất cho miền Bắc một chân vào Thế Giới không CS. Hồ Chí Minh đã bị áp lực của chủ Nga Hoa nên khép kín hẳng vào tre bao bọc lấy miền Bắc CS như thể giới CS đã lìm với bức màn sắt. Sẽ để Hồ chí Minh thuận theo chủ-đề sách hở nửa tòa càng để là vì Hồ chí Minh muốn bứt một dân chúng miền Bắc để đừng bao miền Bắc không thể thoát khỏi vòng kiềm tỏa của sung sướng của người dân Thế giới tự do. Như vậy người dân miền Bắc sẽ không so sánh với thân phận hàn hiu của mình do đó người vượt Hà Nội tránh được cảnh thắc thỏng khó khăn trong khi cai trị. Đã có nhiều người Hà Nội Pháp người Anh và người Âu Châu khác muốn giúp Hồ chí Minh học học với thế giới không CS nhưng Hồ chí Minh từ chối, không phải vì ý muốn cô chân mà vì áp lực của quan thầy Nga Hoa. Bernard B Fall, một học giả chuyên về vấn đề VN, có viết :

«Vì với hiện thực tiếp giáp một Lào quốc không CS, vậy nhưng hết càng tốt nằm trên đại dương với một quốc giới kết dài tới 350000 người, một lãng theo các lãnh tụ của họ và tự bắc trong niềm tin tưởng họ đã chiến thắng lực lượng thực dân với một người nhiều tài thiêu BV, có lực lượng căn bản để tự trợ lấy một con đường xã hội chủ nghĩa nếu lãnh tụ của họ muốn như thế" (The Two VieNams, 63. Trang 384)

THỰC tế đã chứng minh trái ngược. Hồ Chí Minh, đã từng đe dọa dưới cách ngày vì yêu nước (nếu cần) đã đi cho Nga Hoa quyết định một cuộc Miền Bắc V.N. Thay vì cho Bắc Việt một không khí để thở, Hồ chí Minh đã, không những chọn một chế độ cộng sản triệt để mà lại còn tự bao vây miền Bắc với bao nhiêu là hoài nghi bất lợi. Vương quốc Lào đã bao nhiêu lần tỏ cảo rằng Bắc Việt đã xâm phạm lãnh thổ giới tuyến trước khi Pathet Lào có xích mích với Chính phủ Vạn Tượng. Năm 1955, tại Hội nghị "Bảng Đung", Chính phủ Lào đã yêu cầu Chu en Lai lấy áp lực Trung Cộng khuyên Bắc Việt đừng can vào nội bộ Lào nữa. Đã không tạo cơ hội sinh sống tốt đẹp cho đồng bào ta miền Bắc, quyền lực Hồ Nội cần nghe lời Nga Hoa tạo thêm cảm hận với lân quốc mà mọc dịch không vì Bắc Việt mà vì đường lối cứu hàn láng của Cộng sản. Điều đó đã chứng minh rằng Bắc Việt không được tự do trong chính sách đối ngoại. Với vậy mà nói bang giao của Bắc Việt với các quốc gia ngoài khối Nga Hoa rất hẹn. Đường lối bang giao đã bị hạn hẹp nặn đàm vào chính sách vào hòa-cửa Đông Âu. Đó cũ nhiều lần Bắc Việt đã tỏ ý muốn hòa nhưng nhìn miền Bắc không thể đe học đi các quốc gia Cộng sản ngoài khối Nga Hoa. Công nên phê nhận rằng muốn thoát khỏi vòng kiềm tỏa của Nga Hoa, Bắc Việt đã tước mất của họ một khả năng. Bắc Việt đã tìm một cách rút duổi người Tây phương ra khỏi nước. Bắc hầu thực hiện hoàn toàn chính sách đóng cửa và xây dựng chế độ này hạ. Trong hoàn cảnh hiện hình nhất là trường hợp chỉ những quân nhân Pháp đào sự khi 1950 để theo Việt Minh. Vì sau họ lập gia đình và xây dựng cơ sở ở Hà nội. Với những khó khăn do nhà cầm quyền Hà nội tạo ra cho người người quốc, các quân nhân đó đành phải gia tạo về Pháp đã họ biết tăng lấy họ về Pháp hay lánh đi đến thế giới khác. Họ đã tước mất của họ một khả năng.

NẾU sự lạnh lùng trong mối bang giao giữa Hànội và các quốc gia Tây phương là một trường hợp khá dễ chấp nhận được thì trái lại sự lỏng lẻo của mối bang giao giữa Hànội và các quốc gia không thể hiểu được. Điều này chứng tỏ Hànội có bị áp lực ngoại bang trong việc đề ngoại giao. Trong khi các quốc gia như Tân C.S., Đông Đức mở rộng tòa cho các đại khách Tây phương với mục đích kiếm ngoại tệ và thuyết phục những kẻ lưng chừng thì B.V. không thể làm như thế, nước đã Bắc Việt đã muốn một trực tuyến giữa tòa mặt sự lãng bỏ trình thân. Chính sách CS có lợi hơn miền Bắc VN khiến các quốc gia trung lập Á Châu là một mối liên ngoại giao quan trọng mà miền Nam Việt-Nam miền Bắc phải tốt mặt giữ rất dắt, nếu mai kia cũng cuộc nâm lăng miền Nam của V.C. do miền Bắc trực lực phát đem ra trước một Hội nghị quốc tế Phúc-thẩm năm 1962 như U.N.O, I.C.S.C. giải hoà như Hội nghị Genève hội nghị Genève 54 về chiến tranh miền Nam là đều hiện các chiến hướng đó. Có lẽ cũng vì các viện binh 1961, 1962 của miền Bắc nên đại biểu Ba Lan trong Ủy Hội Quốc Tế Kiểm soát Đình chiến không đồng ý với 2 đại biểu Ấn và Gia Nã Đại.

Bắc Việt với đứa con du đàng : Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam

BẮC Việt tìm cách bảo thủ thực thể của mình trong thế giới CS trong khi vừa quay lưng lại thế giới bên ngoài vừa thần mật các đời bàn của Nga xô và T. C., và vừa thành các viện trợ của hai quốc gia bảo trợ đó. Trong công tác khó khăn này cấp bách đọc Việt Minh nắm là Hồ chí Minh, đã phải vận dụng một trí khôn khéo vô cùng. Sự thành công của miền Bắc trong phạm vi này là nhờ sự tín cẩn của Hồ chí Minh trong tư cách cựu Bảo Vệ Viên của Bác Sư Vinh, và sự tín đồ không thể chuyển nhượng cho bất cứ một ai kể vị Hồ chí Minh. Với cái thế cô lường đó trong nội bộ với Nga Hoa, Hồ chí Minh đã tránh các nỗi bất lợi cho mình và cho Đảng. Hồ chí Minh đã tránh được cảnh bị Nga Hoa đem ra làm bàn cờ chính trị như Kim Nhật Thành, Enver Hoxha hay Tito. Hồ chí Minh đã tránh được cảnh bị Nga Hoa đem ra làm bàn cờ chính trị như Kim Nhật Thành, Enver Hoxha hay Tito. Hồ chí Minh đã tránh được cảnh bị Nga Hoa đem ra làm bàn cờ chính trị như Kim Nhật Thành, Enver Hoxha hay Tito.

Cả tế rồi đây, theo gương các đàn anh Bắc Hàn và Trung cộng vào cuối 1951, Bắc Việt sẽ kêu gọi thành lập một chính phủ liên hiệp với Việt Nam cộng hòa nếu thế đựng nên một cộng đồng với thân Cộng tại Miền Nam bằng đường lối đi mà vì giả tại chiến thắng trong cuộc chiến ? giải phóng miền Nam ? đi quá cao đối với họ. Trong chiều hướng đó, sự tuy lực của Mặt trận Giải Phóng Miền Nam là một điều thiết lợi.

Vào mùa xuân 1963, một vài thay đổi trong tình hình lãnh đạo Hà nội đã đề lộ một sự xoay chiều trong chính sách của Việt Cộng trước sự Bắc Kinh. Sự xoay chiều này đã là động lực đầy mạnh chiến cuộc tại miền Nam Việt Nam từ 1963 tới nay và nhất là trong khi hòa bọn của thủ tướng Ngô Ca Cô ra sắp ? cam kết trợ lực Bắc Việt trong mọi công cuộc chống lại, đế quốc ».

Phân sọn » Dân chủ

TRONG khi Bắc Việt tiến Nam dưới chiêu quyền Ngô Đình Diệm, *chỉ vì không thể dung được một hình ảnh thực về miền Nam Việt Nam »*. Để là nhận xét thông thường nhất và quan trọng nhất về miền Nam Việt Nam thời Phương thường quan tâm đến Việt Nam thời xa. Lúc bấy giờ các công bộc trung thành của chính quyền Diệm đã nói rằng các bộ thông thông tin ? phương đã là tuyên truyền Cộng sản khi nhận, để đập lại với những thức độc tài của chính quyền Ngô Đình Diệm, chẳng hạn như : kiểm soát gắt gao mọi phương tiện thông tin, gian

Phỏng vấn Cựu tư lệnh MAGG...

(Tiếp theo trang 5)

H.—Trung tướng muốn nói gì?

Đ.— Sự liên lạc giữa quân Mỹ và người Việt tại đây mà thì 1959 đã suy sụp đến độ mà hồi tới 1961 Việt Nam là đầu thu 1960, thì phải nói rằng sự giao thiệp tốt đẹp giữa các sĩ binh Việt Nam và Mỹ đã hoàn toàn, trở nên đông đúc con người đã sụp đổ hoàn toàn, trở có đối với MAAG.

H.— Phải chăng ý ông muốn nói rằng cấu liên lạc duy nhất chỉ còn lại giữa quân đội Mỹ và Tổng Thống Diệm ?

Đ.— Tôi không có ý thì chỉ còn mỗi nhịp cầu đó là thôn thiện, và tôi biết vì thế mà mọi người bực lắm.

H.— Ai bực ?

Đ.— Tòa Đại Sứ và cơ quan USOM ở Saigon chứ còn ai nữa.

H.— Tại sao tôn thất Đại Sứ và các cơ quan khác không làm việc được với chính phủ Việt Nam ?

Đ.— Theo ý tôi thì có một số người Mỹ ở Việt Nam toàn có quyền Việt như là hàng người dưới, hàng ba. Có người nói như thế nào, chúng ta viện tự kinh tế về quân cụ cho họ khi nào, vậy thì chúng ta có toàn quyền hoặc họ phải làm điều gì mà họ phải làm.

(Còn tiếp)

THOẠT nhìn, những khác biệt giữa hai miền Nam Bắc rất ít như mức sống miền Nam cao hơn miền Bắc, chế độ tự hữu mới ; Nam, tự do tín ngưỡng tại miền Nam. Quan sát kỹ hơn, người ta sẽ tìm thấy những sự kiện có thể đào lọn quan điểm quá giản dị trên. Trong phạm vi khuyến khích quyền sở hữu canh tác, chế độ Ngô Đình Diệm có vẻ quy tụ tư hữu nông điền và thi hành chương trình cải cách điền địa. Nhưng trong khi những nghĩa vụ và sự kiệt quệ nông thôn cho đang lan tràn thì những quyền tư hữu mà N.Đ. Diệm ban bố cho nông dân chỉ là những danh từ thuần túy rỗng không. Thêm vào đó, tình trạng an ninh khi hảo của nông thôn chịu ảnh hưởng nặng nề của chiến cuộc và lối trị dân thiếu tri : bộ của những cường hào ác bá đã bước người nông dân nhiều khi phải rời bỏ mảnh đất của mình và phải bỏ thì giờ canh tác (nếu không thì phải bỏ tiền thuê người thay thế) để đi làm những công tác công ích như đắp đường, xây kho trú mật, lập ấp chiến lược, mà không được trả công xứng tầm. Trên phương diện phát triển kỹ nghệ, chủ thuyết nhân vị không mấy cảm tình với những cơ sở tư nhân vì trong đó quốc gia không được một quyền lợi nào ngoài số thuế nhỏ nhen. Hơn nữa, nhiều luật lệ vụn vặt được nói tiếp ban hành cản trở sự đầu tư của ngoại quốc.

Cho đến ngày hai anh em Diệm Nhu ban hành theo chính thể của họ, miền Nam Việt Nam giữ y như một người đang ốm vừa khỏi một cơn đau nước.

Sẽ có mặt tại các sạp báo ngày 1-12-63
Tuần báo Thời Nay
Số đặc biệt kỷ niệm 1 năm ra đời
Với nhiều bài vở đặc sắc
Nhiều hình ảnh đẹp
Giá 10 đồng

VẤN ĐỀ CHỐNG CỘNG TRONG HOÀN CẢNH CÁCH MẠNG CỦA MỘT NƯỚC HẬU TIẾN

Bài của Đặng văn Sung

Hai khía cạnh tranh đấu của cuộc chống Cộng

Trải với các cường quốc, việc chống Cộng ở VN rõ rệt có một khía cạnh tranh đấu trong nội bộ khác với khía cạnh tranh đấu quốc tế.

Dưới khía cạnh tranh đấu quốc tế, việc chống Cộng là một cuộc tranh đấu toàn dân góp sức với khối tự do để ngăn chặn làn sóng CS khỏi tràn qua biên giới ;

Dưới khía cạnh tranh đấu nội bộ, việc chống cộng là công cuộc tranh đấu của *hàng ngũ quốc gia*, có mục đích căn bản là xây dựng một biển giới chống Cộng trong đầu óc của mọi người dân Việt.

Đã đành người chiến sĩ cách mạng quốc gia là một phần tử trong khối toàn dân, nhưng cần có sự phân biệt rõ rệt vì bộ là người có ý thức chính trị rõ rệt hơn, đã hay đang tranh đấu phục vụ dân tộc, do đó hiểu lý do chống cộng rõ rệt hơn và động cơ chống Cộng cũng mạnh mẽ hơn.

Hai khía cạnh tranh đấu nói trên có nhiều điểm khác nhau, trong tinh chất, trong hoàn cảnh, trong đường lối và trong kỹ thuật tranh đấu. Hai khía cạnh đó tất phải được phối hợp, nhưng khía cạnh nội bộ cần phải đi trước khía cạnh quốc tế, vì lẽ có tranh đấu cho quốc dân tin tưởng chống Cộng thì việc chống Cộng ở hàng ngũ địa phương mới hữu hiệu, và địa phương có tranh đấu chống Cộng hữu hiệu thì việc chống Cộng của toàn khối Tự Do mới thắng lợi.

Hai khía cạnh tranh đấu nói trên có nhiều điểm khác nhau, trong tinh chất, trong hoàn cảnh, trong đường lối và trong kỹ thuật tranh đấu. Hai khía cạnh đó tất phải được phối hợp, nhưng khía cạnh nội bộ cần phải đi trước khía cạnh quốc tế, vì lẽ có tranh đấu cho quốc dân tin tưởng chống Cộng thì việc chống Cộng ở hàng ngũ địa phương mới hữu hiệu, và địa phương có tranh đấu chống Cộng hữu hiệu thì việc chống Cộng của toàn khối Tự Do mới thắng lợi.

Ở đây chúng tôi sẽ chỉ khảo đến một vài điểm chính yếu trong công tác tranh đấu nội bộ mà thôi, vì chúng đã bị lãng quên đi đưa đến tình trạng đen tối ngày nay.

Xây dựng dân chủ để đoàn kết và động viên nhân dân chống Cộng

Chính vì công cuộc tranh đấu nội bộ mà việc kiến thiết quốc gia liên hệ mật thiết với công cuộc chống Cộng.

Đành rằng khẩu hiệu giải phóng đã thúc đẩy người dân Việt vào 1954 đứng một bên hưởng chống Cộng. Nhưng ly do chống Cộng của người dân Việt không giống ly do chống Cộng của người dân ở các nước dân chủ phát triển.

Người dân ở các nước dân chủ phát triển chống Cộng là để bảo vệ những thành quả kinh tế, chính trị, văn hóa, xã hội đã đạt được, cho nguời dân Việt chống Cộng *chỉ vì ly vọng vào một chế độ dân chủ chưa hề bắt đầu xây dựng*. Chế độ dân chủ đó phải hợp với nguyện vọng của mình hơn là chế độ mà Cộng sản đang tranh đấu để thiết lập.

Bởi vậy, công cuộc kiến thiết quốc gia mà nền tảng là việc *xây dựng dân chủ không thể vì lẽ cớ một lý do gì mà trì hoãn được*.

Chính nghĩa dân chủ cần càng minh bạch, chính sách thực hiện dân chủ càng hữu hiệu, thì lý do chống Cộng càng có sức và động cơ chống Cộng càng mạnh mẽ.

Trái lại, chính nghĩa dân chủ càng lu mờ, chính sách thực hiện dân chủ càng vô hiệu, tất nhiên lý do chống cộng càng lung lay và động cơ chống cộng càng suy yếu.

Có kỷ thuật tinh vi và xảo trá, lại hiểu rõ khả vọng của nhân dân, nên trong 10 năm nay, CS đã không tuyên truyền cho cái " Thiên đường Cộng sản " của họ, mà chỉ lợi dụng chính nghĩa của tự do làm đối và lồi cuốn nhân dân một lần nữa, và khi nắm được quyền chỉ dùng thì họ mới đi lộ chân tướng.

Cho nên, tri hoãn việc thực hiện dân chủ, tức là để cho cộng sản lợi dụng chính nghĩa một lần thứ hai nữa.

Xây dựng dân chủ là làm suy yếu hàng ngũ địch

Nếu vững chính nghĩa chống nhưng là nền vững được lợi dụng đã ; mà còn làm suy yếu hàng ngũ của CS.

VC đã mượn chiêu bài " Tranh đấu đánh đổ đọc lập, để xây dựng hàng ngũ của họ dưới danh nghĩa " cứu quốc ", hàng triệu người Việt đã tự đặt mình dưới sự lãnh đạo cộng sản, mà không vụ lợi dân tộc, chỉ không phải vì say mê chủ nghĩa MÁC LÊ.

Cho đến say, đấu óc của hàng triệu người đó đã hiểu đôi đến đâu ? Không kể những người đó đã về sống dưới lá cờ quốc gia và những người chỉ vì gián bức hay tự vệ mới tìm đến Cộng sản, chắc chắn không phải tất cả những ai đang sống trong vòng kiềm chế của Cộng sản cũng đều là những toán " cấp tiến ". *Năm vững và đề cao chính nghĩa dân chủ, thực hiện thế điều hòa quyền lợi tức là mở cho nhiều người để một lối thoát để họ trở về phục vụ dân tộc.*

Nhận xét rộng hơn, trong công cuộc chống Cộng ta không có nước nào đã thắng lợi hẳn nhưng hầu sương bằng thứ như khi ta chống Thực dân. Trong một dân nông dân lạm lỗ, ai là những kẻ thù cần phải tiêu diệt và ai là những bạn dân võ-trợ cần được cho chỗ và thương yêu ? Đối phương của ta ngày nay vẫn là đồng bào ruột thịt của ta, chỉ vì mỗ quá-lo theo một chủ nghĩa xã hội cực đoan, chỉ vì một số người thiếu trí xét kỹ, một số rất nhỏ những kẻ thù của dân tộc, của những người hám chuộng tự do.

Những người như vậy có dịu mà ra ? Cần bản là đo trong thái xã hội và trong thái tin tưởng, làm cho lý thuyết sai lầm và cực đoan của Cộng sản có thể mày mờ trong quần chúng. Trong thái tin tưởng và xã hội ký chính là mục tiêu chính yếu cần phải thành toàn, không phải bằng phương tiện về lực thuần túy, mà phải bằng những chính trong hợp lý và sự nỗ lực thực hiện những chủ trương hợp lý đó.

Tuy tân quan trọng khác biệt thông thế so sánh với nhau được, công cuộc tranh đấu chống Cộng dưới khía cạnh nội bộ có tích cách phức tạp của một công cuộc bài trừ các tệ đoan xã hội.

Chủ trương chống Cộng bằng võ lực thuần túy cũng vô ích như chủ trương bài trừ nghiện bằng chỉ bằng võ lực. Đã cho con em sống trong những điều kiện khiến chúng có thể trở thành du đãng, và khi chúng trở thành du đãng thực thụ rồi lại bắt chúng bỏ nghề là ăn cướp để trở thành dân đàng hèn lại chúng ra mà chém giết hoặc tống giam !

Chống lại kỹ thuật đối phương

Về phương diện kỹ thuật tranh đấu, khía cạnh tranh đấu nội bộ và khía cạnh tranh đấu quốc tế cũng có những điểm khác nhau. Tuy không dám tự nhận là am tường kỹ thuật tranh đấu cộng sản về chống cộng sản, nhưng đã nhận định những cố gắng của hàng ngũ quốc gia trong nhiệm vụ giải đoạn, chúng ta thấy đã cấp đến *tự cáo thiết phải phát triển kỹ thuật để chống lại kỹ thuật của đối phương.*

Vì dụ, trong đường lối xách động quần chúng chống Cộng, phải kể đến chính sách « không giao và thời gian » của Cộng sản.

Trước khi nắm quyền chỉ dụng, Cộng sản luôn luôn đưa vào tâm lý và nguyện vọng địa phương để lôi cuốn nhân dân, mượn những bất mãn và mâu thuẫn địa phương để xách động quần chúng. Như vậy, những chính sách thuộc địa mà Trung ương ra với giọng xuống những khẩu hiệu, mà còn có khi lại đi dân thêm vào lửa.

Phải có hàng ngũ quốc gia ở địa phương tranh đấu tại chỗ mới có thể phá tan được kỹ thuật xách động quần chúng của Cộng sản.

Một sự dị khác, kỹ thuật *dân áp tâm lý quần chúng* « của Cộng Sản.

Ta thấy nhiều chuyện viên Tây phương phân tích và mô tả kỹ thuật tuyên truyền của những chiến không kể thấy họ đề nghị những biện pháp đối phó.

Lại nữa, trong việc bắt bớ và giam cầm chống lạo, cần phải nắm vững kỹ thuật của đối phương thì mới tránh được cho dân chúng và tội khỏi bị bàn oan và mở được một lối thoát cho những người mới mắc.

Cô nhiều phát triển kỹ thuật của mình không phải bắt chước kỹ thuật của Cộng Sản.

Vì dụ, thái độ đối xử với dân chúng.

Trái qua ngót 20 năm bị lên gọt, phỉnh phờ, nhất là do Cộng sản, dân chúng ngày nay dang ở trong thái-độ *thụ động* nên đối với một tên trung chiêu dân đi thiết lập, thì họ có thể tỏ ra thờ ơ, lạnh lùng, hoặc nhìn với con mắt dò xét.

Thái độ đó không phải là thái độ thân cộng, mà chỉ là thái độ thận trọng, đợi xem thái độ của chính phủ thế nào, rồi mới quyết định.

Trong khía cạnh chống Cộng nội bộ, động cơ chống Cộng là *toàn bộ hàng-ngũ quốc gia.*

Bất kỳ ai ở phe chống cộng mà công tế nào, lấy danh nghĩa chính quyền động viên dân chúng mà không tập dượt được khí sáng, sáng kiến của hàng ngũ quốc gia, tức là bỏ rơi khía cạnh đấu tranh nội bộ, và như thế là đi sai cả căn bản nhân sự, chỉ chống Cộng bằng công chúc, *giao trọng trách cho những phần tử thoái hóa tự tư tự lợi, mà gọi bỏ ra ngoài những chiến sĩ tranh đấu.*

Đành rằng quân đội là công cụ của quốc gia. Nhưng trong hoàn cảnh cách mạng chống Cộng, quân đội chỉ là động lực tranh đấu chính trên bình diện võ, hàng ngũ quốc gia mới là động lực tranh đấu thật, là chế lực quả-cảm mạnh.

Quân đội do dân mà ra, nếu không phải từ dân chúng ?

Tất nhiên trong dân chúng ngày nay có những phần tử hăng hái, tích cực tham gia chống Cộng, có những phần tử hưng chống, không dám hoạt động, có những phần tử ủng hộ chống Cộng.

Cả ba loại người đó khi được động viên và hoàn luyện trong một *tổ chức chiến sĩ thay đổi tâm lý và tích cực chống Cộng như nhau.*

Dưới một chính sách khác, *hàng ngũ quốc gia có thêm thật đông* nhưng không phải là những chiến sĩ tinh nguyện đông đảo gặp máy lần quân số ngày nay, *chẳng những thêu mâu dược như nhu cầu nhân sự của quân đội mà còn để cung cấp nhân lực cho mọi cơ quan tranh đấu chính thức và không chính thức khác.*

Theo ván đề, ở khắp mọi làng mạc xa xôi, hàng ngũ quốc gia địa phương, với một tinh thần dũng đại cũng với chính quyền quốc gia, sẽ là *mối giây liên lạc tự nhiên giữa dân chúng và chính quyền, chống thời lũ đảng cơ dấu chúng hàng loài chống Cộng.*

Tóm lại, hàng ngũ quốc gia chính là sinh lực chống Cộng của dân tộc.

(Còn tiếp)

Đ. V. S.

GIỮ LẤY GIÀN

« Là bài Đàn sự lì chính, lật
Đổ một chính phủ là phụ »
D.-V.-S.

*Nếu văn chương chẳng được
Thì ... rành,
Làm sao vận thơ-tử hận ngày xanh,
Hồn phương nẫn gửi. Người Tri-kỷ
Tác ngã mâu sương, mộng chửa
thành
Tơ thuở và với năm Bảo lâm (45)
Quyết vì Đại-Nghĩa diệt xâm lăng.
Làm vui để một Minh-Khu-Giáp.
Khuynh đảo non hà, bạn nhớ
chăng ?*

*Thề sự đảo điên, lực thế cô,
Anh hùng thất thế, chẳng ai cờ !
Dòng sông Đầm-Hải, dòng sông hận
Nước đục về đâu chẳy lồng lộ ...
Chửa năm chẳng đổi Diện-Xuân
Nhe
Bi mật công khai chịu ngực tù.
Tan nát lòng son, sự khắc khoải
Vần trời còn lại mảnh trăng thu
Tất hòn vòng lần với lửa thiêu
Với trui anh hùng, gái yếu kiều.
Một đầu bay gục, tràm đầu lìa*

NGUYỄN THỊ UYÊN

AI NÓI LÁO ĐÂY ?

Tòa Đô chánh thông cáo :
— Các tin đăng trên báo
Về nạn hết thì con
Toàn là tin nói láo.
Trong nhập thành Saigon
Chẳng có chuyện gì xảo.
Chưa ai thành mất con
Dùng ngừa nhàng thắng ...

Dân chẳng tin thông cáo.
Nhưng trên công số báo
Lại thấy đăng kèm tin
— Vẫn ! quảng lều lão —
Rằng có bọn thanh tiên.
Chẳng có chuyện gì xảo.
Bắt trẻ mang xuống thuyền.
Chuyện thật không phải vậy.

Một bản là thông cáo.
Một bản là tin bảo,
Hai bên đối chọi nhau
Phải có một bên lão.
Dân chẳng điên cả đâu
Chẳng hiểu các gì rắc !
Chuyện trước mắt sờ đầu.
Ai thật ? Ai ba sạo ?

TÚ ĐẠP

Vui cười

Bạn có biết ?

HAI người bạn gặp nhau. Người thứ nhất, tên Sửng, là một người đọc rất nhiều sách báo và am hiểu tình hình chính trị thế giới hơn ai cả.

Sửng hỏi bạn là Sối như sau :

— Nà ! Cậu ơi ! Cậu có biết cụ Hương là người trong ngõ như thế nào không ? Cụ Hương đã từng làm gì và đang làm gì cậu có biết không ?

Sối là người không hay đọc báo. Sối hỏi lại :

— Không. Tớ không biết. Cụ Hương nào nhỉ ?

— Cụ Hương đang làm thủ tướng ! mà.

Sối ngạc nhiên một lần nữa hỏi :

— Thế cho cậu, cậu có hiểu ra sự Sối không ?

— Sối... Sối... nhân vật này là ai nhỉ ? Tớ không thấy báo chí nhắc tới...

Sối liền vồ ngành vào vai Sửng :

— Hì ! Nếu cậu bỏ đọc sách đọc báo đi, thì cậu sẽ có thì giờ để tìm hiểu Sối chính là tên khai sinh khi ngày đang cho cậu mục sống, đang quyền sử vụ, đang làm cho cậu mất ve !

Nụ cười thực tế

TẠI một hàng máy bay ở Mục Tư Khoa, một vị khách hỏi mua vé máy bay chuyến đi Nữu Ước.

— Giá vé máy bay đi Ba Lê bao nhiêu, hả ông ?

— Sáu trăm đồng roubles (chừng 6 vạn bạc V.N) giá vé khứ hồi.

Nhà bạc Nga liền xì ra 300 đồng roubles.

— Tôi bảo là 600 đồng roubles mà, sao đồng chỉ chi đưa có 300 thôi ?

— Tôi đã nghe rõ. Tôi chỉ muốn lấy vé chuyến đi thôi, không muốn lấy vé chuyến về...

Nụ cười Ba Lan

SÔNG dưới đời thường trị của cộng sản, người dân Ba Lan vẫn thường thích thú đề nhau như sau :

— Cho nhiều việc ta vẫn nghĩ rằng thành hợp lý và hồi :

— Giá vé máy bay đi Ba Lê bao nhiêu, hả ông ?

— Sáu trăm đồng roubles (chừng 6 vạn bạc V.N) giá vé khứ hồi.

Nhà bạc Nga liền xì ra 300 đồng roubles.

— Tôi bảo là 600 đồng roubles mà, sao đồng chỉ chi đưa có 300 thôi ?

— Tôi đã nghe rõ. Tôi chỉ muốn lấy vé chuyến đi thôi, không muốn lấy vé chuyến về...

Nụ cười Trung Cộng

CÔNG nhân Lý Cao rập nông dân Võ Bá, sau khi nói chuyện trên trời dưới bể, liền hỏi thăm tin tức nước bạn cũ.

— A, dũng chí có nhớ đồng chí Trương Tân không ?

— Có.

— Đồng chí ấy bây giờ ở đâu nhỉ ?

— Ở Bắc Kinh.

Lý Cao vui vẻ :

— Vậy thì nhà đồng chí Trương Tân vẫn ở trước nhà giam trung ương ?

Võ Bá :

— Phải, nhà hắn ta vẫn ở đó, nhưng hắn ta đi đi qua đường... và hiện trong nhà giam trung ương rồi.

Phỏng vấn Cựu Tư lệnh MAAG

III.- TÌNH HÌNH BỐ ĐỊNH TỪ NĂM 1960

• Thời gian đã chứng tỏ rằng những lời khuyến cáo của người Mỹ lâm be bát.

• Sự xung đột giữa các cơ quan Mỹ với Chánh phủ V.N đã làm mất an ninh ở thôn quê.

Trích dịch US News and World Report
TỪ-CHUNG

LTS : Khi gửi một lực trường thuộc tiếp quân sự và viện quan điểm của một người ngoại quốc TT Williams đã tỏ rõ thiện lệch khi nhận định về vai trò của TT Diệm.

Điều đó đọc giả VN có đủ sự chín chắn để rút ra một nhận định riêng, nên chúng tôi dịch nguyên văn bài báo không thay đổi.

H.— Tại sao Tòa Đại Sứ lại không tin ông ?

Đ.— Điều đó có thể người ta bảo cho tôi biết rằng những bản tường trình của tôi không phù hợp với những bản tường trình mà Tòa Đại sứ rút ra ở những nguồn tin khác. Những nguồn tin ấy là những nguồn tin cấp cho MAGG những bản tường trình phiến. Quan điểm của ấy là không có sự đe dọa đáng kể từ phía Việt Cộng tới, và lối giải thích ấy lưu hành quan điểm chính thức.

Vì một vài lý do nào đó không được minh chứ, cả ông Đại sứ lẫn cơ quan USOM đều bỏ chạy vì những lời cảnh cáo, nhắc đi nhắc lại của MAGG, liên hệ tới vấn đề huấn luyện và trang bị Dân vệ.

Khi mà ý kiến khuyến cáo nêu là cần phải có 12 ly và cần tốt nguyện với số bộ phận thay thế và đạn 12 ly.

Hoa thịnh Đốn ra lệnh cho tôi cung cấp số lượng đó qua cơ quan USOM. Điều tôi khuyến cáo là MAAG sẽ chuyển mỗi lần chừng 500 khẩu cho Dân vệ, nghĩa là không chia gọi 500 người ấy đi huấn luyện một lớp độ một tuần, để bắt cách xử dụng súng. Mỗi lần gọi 500 thêm như thế, chúng tôi chuyển được 2.000 khẩu cho Dân Vệ.

Ít lâu sau tôi được ông Đại sứ cho biết rằng giá mà tôi giữ số súng đó lại, để cho ông ta quyết định ngày giờ chuyển giao cho Dân Vệ, có phải là ông ta có thể bước cả được với ông Diệm đôi điều mà ông ta muốn ông Diệm thực hiện, thế chẳng hơn Tổ đã trả lời ông Đại sứ rằng Dân Vệ rất cần những vũ khí ấy, và tôi đã sẵn và khi không phải vì lý do chính trị, mà là để giúp Cộng sản.

H.— Trong tường hợp có cho rằng điều chiến chiến tranh như thế đối với Dân Vệ, làm thiệt hại cho công cuộc chống du kích ?

Đ.— Tôi nhất định cho rằng không thể điều của người Mỹ không giúp đỡ được cho chính phủ Việt Nam cung cấp vũ khí, quân trang và cố vấn cho Dân vệ cũng là tạo cho họ một cơ sở tiếp hợp để mà bành trướng, là một trong những lối làm lớn nhất mà quân đội Mỹ đã làm cho chính phủ Mỹ tại Việt Nam đã mắc phải.

H.— Rồi sau này Dân vệ có được giao cho quân đội Mỹ huấn luyện chăng ?

Đ.— Tôi nói không ở đó thì không. Tôi rời Saigon ngày 1 tháng 9 năm 1960. Theo chỗ tôi biết thì Dân vệ sau này được sắp nhập vào Bộ Quốc Phòng Việt Nam vào năm 1961 sau khi có một ông Đại sứ mới tới nhận chức.

H.— Có phải ông có ý nói rằng mất điện tạo nên Hoa thịnh Đốn thực sự mới biết điều những chuyện xảy ra ở Việt Nam ?

Đ.— Trong phạm vi có liên hệ đến Ngũ giác Đài thì phải trả lời là không. Những bản báo cáo VC đưa đi với quân lực VN được MAAG gửi về Ngũ giác Đài đều đều. Ngoài ra những nhân vật quan trọng đến thăm MAAG mỗi năm tới 300 người.Quan khách cấp quân sự có đề cử trong lãnh vực này đều có đến các cơ quan tham mưu cấp tá.Và có đến sự thì đi mọi cấp lớn trong chính phủ.Không những có người thuộc tri-thức mà tình hình cơ quan MAAG mà họ còn dự nhiều buổi họp thảo với cả Tổng Thống Việt Nam và nhiều nhân vật cao cấp khác. Không có lý do gì để Ngũ giác Đài không biết rõ tất cả câu chuyện.

Ngược lại về phía Bộ Ngoại Giao, thì nội dung những bản báo cáo mà Bộ này nhận được của các sở Mỹ ở Việt Nam cũng hoặc là những bản tường trình về những buổi họp mặt của những sở ấy — nội dung ra sao thì tôi không được biết rõ. Rất có thể là cả tường sở Mỹ ở Việt Nam sau khi thấy thái độ sở Mỹ đã chịu sót lại tình hình, và những bản báo cáo của họ gửi về cấp trên của họ ở Mỹ trở nên sát với thực tế hơn. Cả thì là vì thế mà tay ta nói rằng cho mãi đến năm 1961, Hoa thịnh Đốn mới khách cấp quân sự có đề cử tường lãnh về sau cho đến các cơ quan tham mưu cấp tá.Và có đến sự thì đã mọi cấp lớn trong chính phủ.Không những có người thuộc tri-thức mà tình hình cơ quan MAAG mà họ còn dự nhiều buổi họp thảo với cả Tổng Thống Việt Nam và nhiều nhân vật cao cấp khác. Không có lý do gì để Ngũ giác Đài không biết rõ tất cả câu chuyện.

Ngược lại về phía Bộ Ngoại Giao, thì nội dung những bản báo cáo mà Bộ này nhận được của các sở Mỹ ở Việt Nam cũng hoặc là những bản tường trình về những buổi họp mặt của những sở ấy — nội dung ra sao thì tôi không được biết rõ. Rất có thể là cả tường sở Mỹ ở Việt Nam sau khi thấy thái độ sở Mỹ đã chịu sót lại tình hình, và những bản báo cáo của họ gửi về cấp trên của họ ở Mỹ trở nên sát với thực tế hơn. Cả thì là vì thế mà tay ta nói rằng cho mãi đến năm 1961, Hoa thịnh Đốn mới khách cấp quân sự có đề cử tường lãnh về sau cho đến các cơ quan tham mưu cấp tá.Và có đến sự thì đã mọi cấp lớn trong chính phủ.Không những có người thuộc tri-thức mà tình hình cơ quan MAAG mà họ còn dự nhiều buổi họp thảo với cả Tổng Thống Việt Nam và nhiều nhân vật cao cấp khác. Không có lý do gì để Ngũ giác Đài không biết rõ tất cả câu chuyện.

Ngược lại về phía Bộ Ngoại Giao, thì nội dung những bản báo cáo mà Bộ này nhận được của các sở Mỹ ở Việt Nam cũng hoặc là những bản tường trình về những buổi họp mặt của những sở ấy — nội dung ra sao thì tôi không được biết rõ. Rất có thể là cả tường sở Mỹ ở Việt Nam sau khi thấy thái độ sở Mỹ đã chịu sót lại tình hình, và những bản báo cáo của họ gửi về cấp trên của họ ở Mỹ trở nên sát với thực tế hơn. Cả thì là vì thế mà tay ta nói rằng cho mãi đến năm 1961, Hoa thịnh Đốn mới khách cấp quân sự có đề cử tường lãnh về sau cho đến các cơ quan tham mưu cấp tá.Và có đến sự thì đã mọi cấp lớn trong chính phủ.Không những có người thuộc tri-thức mà tình hình cơ quan MAAG mà họ còn dự nhiều buổi họp thảo với cả Tổng Thống Việt Nam và nhiều nhân vật cao cấp khác. Không có lý do gì để Ngũ giác Đài không biết rõ tất cả câu chuyện.

Ngược lại về phía Bộ Ngoại Giao, thì nội dung những bản báo cáo mà Bộ này nhận được của các sở Mỹ ở Việt Nam cũng hoặc là những bản tường trình về những buổi họp mặt của những sở ấy — nội dung ra sao thì tôi không được biết rõ. Rất có thể là cả tường sở Mỹ ở Việt Nam sau khi thấy thái độ sở Mỹ đã chịu sót lại tình hình, và những bản báo cáo của họ gửi về cấp trên của họ ở Mỹ trở nên sát với thực tế hơn. Cả thì là vì thế mà tay ta nói rằng cho mãi đến năm 1961, Hoa thịnh Đốn mới khách cấp quân sự có đề cử tường lãnh về sau cho đến các cơ quan tham mưu cấp tá.Và có đến sự thì đã mọi cấp lớn trong chính phủ.Không những có người thuộc tri-thức mà tình hình cơ quan MAAG mà họ còn dự nhiều buổi họp thảo với cả Tổng Thống Việt Nam và nhiều nhân vật cao cấp khác. Không có lý do gì để Ngũ giác Đài không biết rõ tất cả câu chuyện.

Ngược lại về phía Bộ Ngoại Giao, thì nội dung những bản báo cáo mà Bộ này nhận được của các sở Mỹ ở Việt Nam cũng hoặc là những bản tường trình về những buổi họp mặt của những sở ấy — nội dung ra sao thì tôi không được biết rõ. Rất có thể là cả tường sở Mỹ ở Việt Nam sau khi thấy thái độ sở Mỹ đã chịu sót lại tình hình, và những bản báo cáo của họ gửi về cấp trên của họ ở Mỹ trở nên sát với thực tế hơn. Cả thì là vì thế mà tay ta nói rằng cho mãi đến năm 1961, Hoa thịnh Đốn mới khách cấp quân sự có đề cử tường lãnh về sau cho đến các cơ quan tham mưu cấp tá.Và có đến sự thì đã mọi cấp lớn trong chính phủ.Không những có người thuộc tri-thức mà tình hình cơ quan MAAG mà họ còn dự nhiều buổi họp thảo với cả Tổng Thống Việt Nam và nhiều nhân vật cao cấp khác. Không có lý do gì để Ngũ giác Đài không biết rõ tất cả câu chuyện.

(Xem tiếp trang 2)

(tiếp theo)

SỐ 7

Cuộc sống hình thường trong nhà quán cô Marie không thay đổi, từ sáng hồng lên giờ vợ chồng Bronner vẫn một mực quý mến. Bông và Nhường không muốn rời người em gái đi sống không phải rượt tả. nhưng vì lý tưởng em duy nhất chung sống với anh từ bé.

Có nhiều hôm nhà quán vắng khách, Bông ngồi nhìn sông anh Nhường đang nhảm nhí các rượu thuốc. Bông có tìm lại những nét để yêu của Nhân trong con người của Nhường, nhưng dù nét sáng người thanh niên lễ lưỡi Pháp-sống nhiều hơ thú rượu chè không đây nhiệt tình như anh ba Nhân. Hai mươi cạo nhẫn điều làm nổi bật lên nói khá dày, nổi khi Nhường nở cỡ cười duyên không để yêu nhu Nhân. Bông nhớ lại mỗi lần Nhân nhếch mép cười rồi, cụ cười ấn dưới mép rêu to mịn, càng quyến rũ, càng hấp dẫn ! lời cả người trai trẻ trong lòng.

Bông tha thiết nhớ chỉ tiết tay, cánh tay em cô, cái hôn say sưa hôm tiễn đưa Nhân, Nàng hồn nhiên, nhờ Nhân say rợt muốn nói một câu để tỏ giá trị. Nhưng cũng vì với lần lấy Quách, bị vụng sẽ được tận hưởng hơi sống hồng của người Nhân chuyên qua.

Mỗi khi Bronner tăng thấy nét mặt vu vơ, thờ thẫn, người linh Đức lại tìm hết cách làm vui lòng người bạn thân lại một cách chuyện vui thì làm tan. Cũng có khi lấm tâm những chuyện vui thời niên thiếu của bản ở bên kia biển xa xôi, để khuây lại cho Bông khuây khỏa trong lòng.

Trong một chuyện, Bronner kể trên khiến Bông khi nhìn đến vẫn còn ngạc nhiên, con trâu cày bước đôi có trăng bay, tận chân trời, anh so sánh với nét lo lắng của Marie lúc nói về ở đến Ngã tư Cây Bàng.

Một buổi sáng, khi nắng đã phố nồng, 9 nghỉ được sẽ hơi nảy ra, lần đầu tiên mường hỏi ý kiến của người :

— Mẹ ơi, tối an phép nghỉ hôm được mấy người về Saigon chơi chơi con hết ? — Được mấy con ? E, bọn mạn Nhường có ý kiến gì về chuyện đó hay không ?

Một người rất nghỉ yên, không ai hướng ông lời đi nghỉ qua tên kẻn chi sinh, Bronner có phòng nói thêm :

— Tôi nghĩ chắc Vallerie về Saigon cho nó biết thì đi đất nước, tôi cũng muốn đến thăm cho nó một lì quán ăn mới và mua cho Marie mấy thước hàng dạp mặc mùa tuần...

Hắn người lời khiến Bông rất nói tiếp :

— Mình cho thêm một tuần nữa có không sao phần nhật là trọ trên. Người tôi bỏ cho phái trang điểm phần sau để làm nổi sắc đẹp chỉ ! Cảnh hoa thiên chiến vào đây, không nên được cất xén, nên sáng cho hợp tình, hợp thời để Bông cũng thêm hợp lòng.

Bông nhìn người chồng Marie dang chơi chiếc đĩa tre quay mạnh mong ý, mắt chớp chớp không biết vì cảm động lời nói ân tình hay vì khói bốc lên cay mắt. Nhường về một nhất phục của người mà tây vẫn tạo lợ nơi hiền hòa, cam phận chỉ người vợ Việt Nam.

oOo

Trong niềm thoải hân cạnh nước lợ cách không đầu Ngã ra Cây Bàng là Vĩnh Lợi, người thiếu nữ về ngồi bán sau tăng người mang là, lim cả. Có lẽ nhà vườn nên thấy ngày hiếm khi đám Nghĩa quân đi chuyển về khi về vùng yên.

Cái thời mạnh, tên chuẩn xảo rạc, một vài con quạ là vang vang trên ngọn cây gạo nhỉ lẻ cả người đến gần miếng nói con chuột, con gà chết rồi tên gần mương xinh.

Thanh niên trường Trung Chánh hôm nay xắc lý đi xắt đến, chân đi đến. Đến đợi sáng lắm, vẫn vượt khỏi mười thước, thì đều nhảy dần trên khoảng đường đá, rồi quay qua rời vào đám chuối hột tạp rạp, nói nhỏ với đám thanh niên đang nấp trong bờ chuối.

Tiếng nói vọng đồng đọc nên Nhân tay xắt nhưng cũng đủ cho người nghe không sót một lời :

Truyện dài của BỒ BÁ THẾ

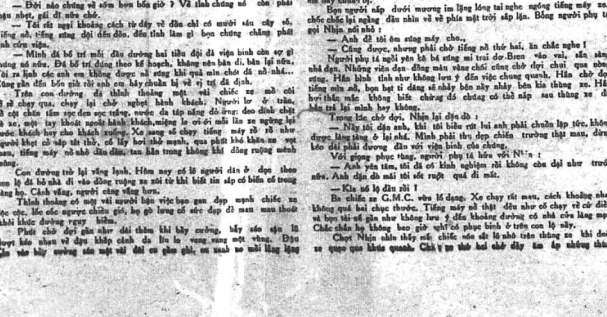

ngã tư quốc tế

— Theo tin của em Bông thì công vụ tài khí giới, đạn dược, thuốc men đông ngày mười sáu giữa tháng. Mấy lần đi chuyến, binh sĩ đều được trang bị súng máy với linh Lê Dương hộ tống khắc lắn với công vụ thường đi mua thức ăn. Bọn linh Đức gốc bên những tay thiện xạ phải tay nơi nhìn với nhau, vẫy nhau em nhe thận trọng, phải chờ hiệu lịnh của tôi mới được xông.

Một người nhỏ sau lưng Trung Chánh hỏi nhỏ nhỏ :

— Hết công vụ chưng về sớm hơn hôm giờ, anh có công hay không ?

— Hôm giờ có gì đâu mà công, hôm nào cũng vậy. Tiếng súng nổ rồi phải nhận nhọt, gái đi nên chết.

— Tôi rất ngại không cách tự dây về đến chỉ có mười sáu cây số. Tiếng súng nổ rồi, đi bộ mỏi, đến thành làm gì bọn chúng chẳng phải bình cứu viện.

— Mình đã bỏ trí nơi đến đường hai tiếng đồ đi việc binh chỉ sợ gì chúng nó nữa. Đã bỏ trí nơi đến đường hai tiếng đồng hồ, không em đi, bàn lại nữa. Tôi an lành sẽ anh em không được nó sống khi qua mìn chết đi nữ-nhé...

Cùng gần đến giờ rời anh em hẹn chuẩn bị về vị trí đi đích.

Trên con đường đi thành thường một vài người đi xe đạp chạy chạy lại chậc nghỉ hành khách. Người lớ ở trên, cô cột chân tiêm xọc đen xọc tiếng, nước đa tên nặng đó ướt: đeo đinh chết vẻ xe, một tay khoát người hành khách, miệng la oi-ói mỗi lần xe người lại trước khách hay chỉ khách người. Xe ngừng ở tiếng tiếng máy tỏ rõ nhìn người khét cỡ sáp tới thì, cỡ lẹy hơi nhỏ mạnh, qua phát khá khẩn-xe vọt mau, tiếng máy nổ nhỏ dần dần, tan hẳn trong không khí đồng ruộng mênh mông.

Con đường tới lại vùng linh, Hôm nay cỡ là người đi ở đọc theo con lộ đi hỏ nhà đi vào đồng ruộng xa xôi tử thì biết tin sắp có biến cố trong lãng. Cảnh vắng, người càng vắng hơn.

Thỉnh thoảng cỡ một vài người hàn hộc qua dọc ngoài chiếc xe lọc cọc, lốc cốc ngược chiều gió, họ gò lưng cỡ sức đạp đi mau mau thoát khỏi khúc đường rợn hiểm.

Phải chăng đợi gần nhau đã chăm thì lấy cường, lấy sức vận lý lượt kéo nhau về đọc hướng chính đi lên vùng sung mãn. Đọc đi vẫn hãy cường sản một vài đài ca gần ghê, cỡ mạnh nó nói lăng lăng

Chính luận chủ nhật Chính luận chủ nhật

Cần phải chấm dứt...

(tiếp theo trang 1)

CHÍNH phủ muốn áp dụng một chính sách cứng rắn trước tình thế rối ren, hỗn loạn này.

Thi chống thi công kiếu đình tinh. Chống tức chống mọi nẻo là khác có một *chính phủ mạnh.*

Nhưng thế nào là mạnh ?

Từ cổ xưa mạnh của các nhà lãnh đạo — ở đây phải kể ông Gandhi — là *trọng sự thật, phụng sự chọ sự thật một cách điều đai, hiền hậu, rồi đến công bình.*

Từ máy ngàn năm nay *Platon*, triết học gia Hy-Lạp đã nói : « Mạnh nhất là những người công minh, chính trực ».

Và cầu cơ phải đứng đến sức mạnh cũng phải áp dụng một cách công bình.

Dọc lịch sử của các bực vĩ nhân thời tiết giới nhất là ở những quốc gia mới trưởng thành—như quốc gia Á Rập — Ta thấy Ibn Seoud trong vòng có 10 năm nhờ chính sách công tâm mà đã tạo nên một nước Á Rập tân tiến.

«Có lẽn, trong một ngày ông xử trăm 18 tên phiến loạn (tha tên thứ 19) mà không một ai chết. Thi vì sức mạnh đi cái với công bằng.

Trước khi lên Seoud lên ngôi, trận cuộc như rươi, không ngày nào là không có đa nạng, dân chúng như chỉ vì vài đồng bạc, một mảnh. Thật nát từ trên đến dưới. Kẻ phạm tội không bị trụy tố.

Ibn Seoud, sau khi lên ngôi, bèn áp dụng những biện pháp cực kỳ gắt gao, ác nghiệt. Những hình phạt đã trở thành thông lệ cổ tội được đem thi hành rất mau lẹ, và giản dị. «Ny mẫu phải trả bằng mẫu.»

Chính những người đối lập mới là những người giúp đỡ, có công với chính quyền.

Rồi đến «áy ban cứu xét» của THĐ, thiết tưởng cũng nên xếp vào một chỗ.

Cứu xét rồi đi làm gì, để đi tới đâu ?

Để kết luận

Trước hiểm họa của đất nước, tất cả mọi người từ chính quyền trở xuống, tất cả mọi giới, cần phải bình tĩnh sáng suốt để tìm ra giải pháp thích thể, đẹp sang một bến mọi tự do, một tham vọng. mọi dam mê.

Chúng ta hiện đang ngồi trên một con thuyền nan giữa nơi sóng cả mà cơ tranh đành cái cự, chèm giết nhau thì chả máy lúc con thuyền sẽ đắm. Và khi ấy, muốn nẻo lấy đất Nam tự do để sống cũng không được nữa.

NHP

Cuộc chiến tranh khuynh đảo ở V.N.

(Tiếp theo trang 1)

Một số tư thế, thành ngữ « *Ở thành* » bắt nguồn từ chính sách đọc tài của Ngô đình Diệm, cũng chẳng ra « *trong* » không chiếu.

Tuy có những phần tử phức tạp đã lợi thành một mặt trận chung chống Diệm (*Mặt trận Cao Thiên Hòa Bình* (Cao Đài, Thiên Chúa, Hòa Hảo, Bình Xuyên) nhưng cốt tất nhiên là C.S. Chính quyền Diệm đã thắng. Mặt trận chống Diệm chưa thể kết hợp.

Chính phủ Hà Nội bận bịu về những khó khăn ở Bắc, mãi tới 1959 mới can thiệp và giúp đỡ một cách tích cực phong trào chống Diệm ở Nam. Chính sách này được thể hiện bằng việc Đảng Lao Động (Cộng sản) bầu Lê Duẩn, một người không chiếm miền Nam, lên làm Bộ trưởng.

Đến tháng 1960, đã lịch Cộng sản đã trưởng thành. Tháng Ba năm 1960, « *Hội các người ưu không chiến*», công bố một bản tuyên ngôn đòi lật đổ Ngô đình Diệm, thiết lập một chế độ phải xét, đề đình trị, lập một chính phủ liên hiệp dân chủ để thực hiện độc lập tự do dân chủ và bảo đảm đời sống no ấm cho toàn dân.

Tháng 12 năm 5y, « *Mặt trận Dân tộc Giải Phóng* miền Nam» chính thức thành lập và tháng 2-1961 *chính thức xuất hiện - Quân đội Giải phóng miền Nam*».

Mặt trận Giải phóng Miền Nam gồm trên 20 đoàn thể theo kiểu các đoàn thể Cứu quốc hồi 1945 : Liên hiệp công nhân nông dân cách mạng ; Liên hiệp sinh viên,học sinh giải phóng ; Liên hiệp phụ nữ giải phóng ; Liên hiệp công nhân giải phóng ; Hội nông dân giải phóng ; Hội giải phóng ; Cao đài Tiên Hòa hộ ; Liên hiệp kỹ nghệ thương gia ; Phong trào vận động tự trị cao nguyên 22 sắc dân ; Hội Cựu kháng chiến ; Hội nghệ sĩ giải phóng ; Cao đài Thiên thời ; Hội kỹ giả ái quốc và dân chủ ; Ủy ban Hòa bình miền Nam và Ủy ban đoàn kết Á Phi ; đảng Xã Hội cập tiến ; đảng Nhân dân Cách mạng (Cộng sản) v.v...

Chủ tịch Mặt trận là luật sư Nguyễn hữu Thọ (tù ở Diệm an trí ở Tuy Hòa trốn ra khu năm 1961) Tổng thư ký : giáo sư Nguyễn văn Hiếu.

Các đoàn thể nói trên đều do Cộng sản tạo ra và do cán bộ Cộng sản chỉ phối. Đông cơ của Mặt trận là đảng Nhân dân Cách Mạng (Đảng Cộng sản ở miền Nam thành lập hồi tháng 12-1961).

Từ khi có Mặt trận, đảng CS Bắc Việt trực tiếp điều khiển Mặt trận Giải phóng qua đảng Nhân dân Cách mạng.

Cuộc chiến tranh biến chuyển như hột cuộc chiến tranh chống Pháp ngày trước.

Trong năm 1962-63, Mặt trận Giải phóng lợi dụng cảm phẫn của dân tuyên truyền chống chính quyền quốc gia. Về quân sự, họ chuyển du kích chiến thành vận động chiến.

Họ tổ chức một hệ thống quy mô nay mạnh mẽ trong đấy đã bằng và khi do Bắc Việt. Trung đoàn quân phòng vệ Tối nhất 1963, hệ đã tổ chức quân đội chính quy với cấp trung đoàn.

Để làm căn cứ, họ lập các mật khu ở miền bắc rộng chỉ DAK Tô, Tuyên Đức, Darlac, miền Đông nước Cách (Tây Ninh, Biên Hòa), chiến khu Thất sơn, Cà mâu, Đồng Tháp, Cao nguyên (Kontum, Pleiku). Về chính trị, họ tuyên truyền cho chủ nghĩa Trung lập (coi là giải pháp hòa bình), cố các phái đoàn đi ra ngoài vận động ngoại giao và các đại sứ họ mở tại các nước Cộng sản hay Trung lập tổ chức, đặt Phái đoàn đại biểu thường trực ở Cuba, Tiệp, Hung v.v...

Trong khi Cộng sản chiếm thêm đất, chiếm được thêm lòng dân, thì chính quyền Ngô đình Diệm càng ngày càng mất uy tín.

Các hội nghị giáo giới do Cha Piết đoàn quân sến liên tiếp sang VN để nghiên cứu tình hình chiến tranh.

Nhưng đa số bị ông Ngô đình Diệm cho đuy xe thực hay ở bề, mua chuộc.

Tuy nhiên, cũng có người tháng rõ sự thực như Thống tướng Taylor. Ông này đã trông rõ khả năng chính trị của chiến cuộc VN nên đề nghị với chính phủ Hoa kỳ đòi ông Diệm phải «cải cách thật đứng, thật nhiều dân hóa» cuộc chiến tranh thì mới giúp đỡ.

Ông Ngô đình Diệm, một mặt cho báo chí công kích Hoa Kỳ can thiệp chính trị nội bộ VN, một mặt tuyên bố thi hành những cải cách. Về quốc Thù (chương trình kinh tế xã hội 11 điểm), hứa với chính phủ Mỹ sẽ tiến đặt Cộng sản trong vòng 18 tháng (4-1-1962).

Ngoài kế hoạch *«ấp chiến lược»* nêu lên bàng quốc sách, chương trình này thực ra cũng chỉ là một nhân hiệu quảng cáo mà thôi.

Tuy nhiên, theo đề nghị của ông Taylor, Hoa kỳ chịu gởi sang VN quân đội và chiếu phi cơ trực thăng, phi cơ vận tải và chiến đấu, số khí nhất là sau trận thua Ấp bắc (2-1-63).

Cộng sản bo bọt, cũng kích kích lịch chính sách Mỹ «xâm lược» và tổ chức phòng thủ ngay cả ở miền Bắc.

Tuy chiến chế độ Ngô đình Diệm đã đến lúc suy tàn. Nhân dân, hành chính, quân đội không muốn đến tranh cho triều đại nhà Ngô nữa.

Một trận giải phóng thêm cơ chiến thêm đất, được thêm dân.

— Các nước Pháp, Anh, Úc, Đức, Nhật, Phi... các nước kể hoạch Colombo giúp đỡ về mặt kinh tế, y tế, văn hóa.

4) Tình hình biến chuyển quốc tế có lợi cho ta. Việc tranh chấp giữa Liên xô và Trung Hoa chia rẽ thế giới Cộng sản, làm cho Cộng hòa Việt Nam bớt áp lực.

Chính phủ Hà Nội giờ rất nhiều trở ngại, khác điều trong việc liên minh. Bắc nên họ giúp đỡ Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam là một việc khó khăn cho.

Và quân số thì ta hơn hẳn địch

Đối phương tuy có đủ võ khí, số cả sang phòng không, nhưng về một võ khí còn kém xa ta.

Về một lãnh quân, lãi quân thì địch quân kẻ nhác không có. Về hệ thống giao liên, viễn thông, ta cũng hơn địch một cách rõ rệt.

Các cố vấn, kể cả quân sự của ta được huấn luyện cần thận theo những phương pháp tối tân nhất.

VẬY mà vẫn ta không thắng ?

— Ta không thắng vì đã phạm vào rất nhiều lỗi lầm về chiến sách, chiến thuật, phương pháp lãnh việc.

IV) Những lỗi lầm của ta :

a) Ta không quan niệm được bản chất cuộc chiến tranh Cuộc Cộng cho nên chiến lược, chiến thuật không hợp lý.

Bởi vậy nên chiến tranh khuynh đảo, *phải có cấu chiến lược*, chiến thuật *«cách mạng»*, không thể dùng chiến lược, chiến thuật cổ điển.

Yếu tố chính trị, tâm lý là yếu tố căn bản ; phải đặt ở tới chỉ huy ; phải dùng vào tinh thần nhân dân để nhân dân hăng hái tranh đấu cho lý tưởng chung, để cho hiệu lãng việc chống cộng không phải là việc riêng của chính phủ mà là việc của tất cả mọi người dân.

Mỗi lỗi lầm lớn nhất của ông Ng.Đ. Diệm là tiêu diệt các lực lượng chính trị, không thi giờ lê phải tìm cách xây dựng các lực lượng đó để phụng sự quyền lợi dân tộc nhất là xử dụng họ trong việc chống Cộng.

b) Trong công cuộc chống Cộng, *các hệ thống cơ trang chiến căn bản*. Đối đầu với các cán bộ C.S. dày dạn huấn luyện về đủ các mặt quân sự, chính trị, chuyên môn, ta chỉ đưa ra những công chức, những *quân đội thuần túy quân sự*, những người chuyên môn.

Chế độ cũ cũng có một số cán bộ của các đảng mà bộ tạo ra, nhưng bọn cán bộ đó cũng như các công chức không phải là những cán bộ đủ khả năng. Họ có tinh thần chế bại, tác phong hủ lậu, trên trách nhiệm, hối hận, chỉ muốn chu an, không máy may tinh thần tranh đấu.

Chế độ cũ cũng biết có mạn cường bảo ác bá và muốn cải cách ; nhưng họ đã thay bọn cường bảo ác bá bằng một giai cấp mới gồm những kẻ chính tiến.., trở non, nhiều mánh khoé nhưng lực mạnh hơn.

Nhân dân chán ghét họ còn hơn là chán ghét bọn bảo mạn cũ.

3) Bao trùm cả trước chính cả là một tinh thần lực hậu, phong kiến, quan liêu từ trên xuống dưới thống cho tới việc chức tiếp nhà nhân.

Tinh thần thoái hóa này làm hại tinh thần tranh đấu của nhân dân, tế liệt bộ máy hành chính, tới suy quá vân chơi. Đã từng tranh đấu máy chục năm, nhân dân không thể nào chấp nhận một tinh thần thoái hóa này nên hưởng tế hèn kia có về tiến bộ hơn.

4) Chính sách của Mỹ cũng như việc viện trợ của Mỹ trước đây không hợp lý, không thực tế.

a) Trong 10 năm qua, chính sách của Hoa Thịnh Đốn không thật tri. Chính sách của bộ Quốc Phòng, Bộ Ngoại giao của Trung ương tình nhỏ, của viện trợ kinh tế Mỹ nhiều khi không đồng ý đồng tình, phá hoại lẫn nhau. Các cơ quan Mỹ ở VN bị ảnh hưởng nên hành động cũng nên vậy, nên thành ra có nhiều cơ quan cho một việc việc trợ không có nguồn gốc lẫn nhau.

b) Người Mỹ lầm mà cho rằng hoạt động đặc (Napalm) dại bắc, nên đã giết quá nhiều dân chúng.

Họ cũng lầm mà trang viện xây cất trường học, việc cho «dân quê» say tiền, việc cải cách điền địa hợt hợt có thể giải quyết vấn đề cộng sản.

Họ quên rằng về tài tiền, cải cách xã hội chỉ có thể có hiệu lực khi ở trong tay những người đủ khả năng, đủ can đảm, đủ đạo đức chính trị sử dụng. Nếu không thì chỉ vô tích hay thiệt hại mà thôi.

c) Trong 10 năm nữa, chính sách Mỹ đứng đăng *việc trợ nhỏ giọt không theo « kế hoạch trường kỳ*;

— Phải hướng về sự việc dụng chính-trị, quân chứng để được sự ủng hộ hay ít nhất sự đồng tình của quần chúng.

— Phải làm cho toàn dân đồng lực cùng thái trong sự nghiệp tranh đấu. Phải làm cho người trong sự nghiệp tranh đấu. Phải làm cho người dân quê và người dân thành thị cùng thấy quyền lợi của mình gắn liền với quyền lợi của quốc gia và toàn thể dân tộc, hai quyền lợi khác nhau, nhưng không thể tách rời nhau được. Phải làm cho mỗi người thấy sống và tự sinh, người thì sống trong hòa bình ấm hạnh phúc, giữa chiến.

2—Ta có những điều quân chứng có thể chắc rằng tình thần chống Cộng rất cao, nhưng thần tiếng gió, những thần tiếng đồng phải quốc gia. Tôi nay chính quyền chưa thành động nhưng lực lượng không hậu, vững chắc, mạnh mẽ đủ. Sự họ mạnh quá sẽ thành những quốc gia trong Quốc Gia !

Trí không tin họ sẽ làm như vậy vì tinh thần dân họ rất tốt cao.

Và dù có một bọn người nào có ấi tâm như vậy, chiến gì cách ngăn chặn họ thực hiện đã tâm này ?

3) Vấn đề cần bộ là một vấn đề cần bản mà vẫn chưa được đặt ra một cách đứng đắn.

Kẻ thù hạch hình chính phủ Ngô Đình Diệm đã để ý tới việc này, nhưng đã lầm lỗi khi hay động các công chức theo về công tác nông thôn ; người ta khó hiểu nổi tại sao công chức cần bộ cách mạng ; tại sao không cho công chức quen sống đời thị thành đi công tác nông thôn ». Và đó sao người ta cũng lại không chăm chăm đến việc huấn luyện cán bộ về chính trị thuật — ra thành một «cán bộ chống Cộng» nông dân với tin tự.

Phải có một chính sách *«cán bộ chống Cộng»*. Phải có ngay một kế hoạch đào tạo cán bộ. Có thể dùng ngay những cán bộ, các cán bộ thanh thế quốc gia. Có thể dùng : Nghĩa quân, Địa phương quân làm căn bản, rồi sau sẽ kiện toàn lượng hơn.

4—Phải có một chính sách ngoại giao tỉ mỉ cực đi lấy sự ủng hộ tinh thần, chính trị,vật chất của mọc quốc gia yêu chuộng hòa bình và tự do.

Không thể để Hoa Kỳ hãy một tỉ lẻ cho viện trợ người Mỹ sẽ thất lòi khó nói, nhất là ở các nước của *chính sách gắt gao* hơn nước Trung lập.

B—Về quân sự

Chiến lược, chiến thuật áp dụng trong cuộc chiến tranh hiện tại không thể là chiến lược, chiến thuật của chiến tranh cổ điển. Tại không dám nói chính về vấn đề này, nhưng thiển nghĩ :

a) Ta phải chuyển thế *«thủ»* sang thế *«công»*. Có người đã tấn công Bắc Việt và chỉ, Hòa Bình. Thời tưởng việc đó ra ngoài khả năng của chúng ta.

Tấn công Bắc Việt chỉ có thể có nghĩa là cho người ta phải rút miền Bắc có nghĩa là đã công bằng một chính tranh làm lợi để người dân Bắc lý vọng ở tương lai, ủy quyết tâm chống Cộng. ủy sự giúp đỡ của chúng ta mà tự động đứng lên làm một cuộc khởi nghĩa như cuộc khởi nghĩa của *«Mặt trận Giải phóng miền Nam»*.

Chuyển thế thủ sang thế công cũng có thể có nghĩa là tấn công các đường tiếp tế và sào huyệt của Cộng sản ở Ai Lao và Cao Miên. Việc này là một việc rất nhị vì có khía cạnh ngoại giao.

b) Ta phải có một chính sách binh định dứt khoát.

Chính sách *«vét cần»* không là một chính sách hợp lý, không hiệu nghiệm, không thực tế.

a) Phải bỏ việc dùng bộ đội chính quy làm việc cảnh bị. Địa phương chiến thì phải dùng Nghĩa quân,địa phương quân để ứng chiến. Quân Chính phủ không thể dùng đánh du kích vì như vậy chẳng khác nào * việc bắn chim có chì nhỏ *.

Công không thể bị *«công dinh»* một chỗ để mất thế để động tự do.

d) Việc *«tinh báo»* phải được đặt lên hàng chính yếu. Tổ chức tình báo phải hết rẽ trong nhân dân, nhưng công phải có đủ cả cán bộ, phương tiện, kỹ thuật.

c) Trong việc tổ chức quân đội, phải có chính sách hợp lý để hiện toàn các đơn vị, chỉ thiện phương pháp bổ sung. Có thể lấy Địa phương quân làm căn bản cho bộ binh, Nghĩa quân để tăng cường. Địa phương quân, lấy Thanh niên chiến đấu bổ sung cho Nghĩa quân.

Binh số Nghĩa quân phải tăng ; phải đi đúng đủ và tất cả tự vệ. Nghĩa quân cũng như cán bộ, việc chiến sĩ phải được giáo huấn ; kỹ hợ kỹ càng hơn.

Việc chuyển vận cần phải nhanh chóng và hợp cách : ở miền Trung ở miền cao nguyên, ở miền Nam nhiều tân bọc sẽ ; ở miền Đồng rừng rú, có thể tổ chức bộ đội kỵ mã...

Vấn đề là lối làm việc ;

Vấn đề này là một vấn đề bao quát tất cả mọi ngành sinh hoạt trong xã hội.

Chúng ta phải bỏ các lề lối, tác phong phong kiến quan liêu.

Phải biết phối hợp binh nghiệm quân chúng.

Phải biết tổ ý quyền thực cần thiết.

Không nên dùng những kế hoạch theo sách vở hay theo báo cáo của các cơ quan chỉ có lợi cho thích. Phải để ý tới đặc điểm, phải để nguyện như cầu, nguyện vọng, ý chí của đa số vì làm như vậy là làm cho họ chán ghét, chống đối chính sách quốc gia.

Việc thi hành kế hoạch cũng phải uyển chuyển, áp dụng tùy theo các điều kiện địa phương ; phải ấy dụng tức thấp tới cao, tức lớn tới lớn, từ hẹp tới rộng và luôn luôn phải rút kinh nghiệm để học hỏi và phải biến.

Để kết luận

*Nói đến chiến tranh, tôi nhỏ chỉ đề cập tới một * mặt * của vấn đề.*

*Ai cũng biết cuộc « chiến * phải có « hòa *. Một cuộc chiến tranh đó kéo dài mười năm, một trăm năm hai trăm năm, dù thắng hay bại, rốt cuộc cũng sẽ đưa tới hòa bình.*

Nhân dân miền Việt Nam đã sống một phần tư thế kỷ trong thảm họa chiến tranh ; nhưng cuộc chiến tranh không phải chỉ giết người, nó còn làm cho tâm hồn xấm xét lại để nhìn thấy những cái đau lòng anh em bắn giết nhau.

Nhưng nhân dân VN hàm chưởng tự do, đang chống lại bọn cộng sản không muốn hòa bình có nghĩa là hòa bình trong xiềng xích gông cùm, trong nô lệ cộng sản.

Làm cách nào để thực hiện được nguyện vọng hòa bình trong tự do dân chủ ?

Đó là một mệt đề lái mà tôi sẽ đề cập tới trong số báo tuần sau.

T.V.T.

Chính trị hóa nông thôn

(Tiếp theo trang 1)

...Với người cầm lái trong trong tập quyền đó, Diệm đã thu tóm được tất cả các lực lượng về trong trong nước, vì Bảo An Đân vệ chưng mà tổ chức và niên chiêu đầu lúc bấy giờ thuộc thẩm quyền Dương công của các tỉnh và quận trưởng. Nguyên tắc trung ương tập quyền của Diệm còn được đầy mạnh hơn nữa bằng cách đặt các tỉnh trưởng trực tiếp với Diệm trong tổ thống kiểu một cách bất chính thức. **Trường hợp đó đã tạo cơ hội cho các tỉnh trưởng để trở thành cường hào vì họ đã trực tiếp với tỉnh thành quyền cao nhất của quốc gia** thì họ còn coi ai ra gì nữa kể cả Bộ Trưởng Nội Vụ hay Đại Biểu Chính Phủ, cấp chỉ huy trực tiếp của họ. Ngoài ra, sự tập trung tất cả mọi quyền thưởng phạt tối cao bắt chấp luật lệ của Diệm itác hẳy g-t, đã làm cho các tỉnh và quận trưởng hóc hầy giờ mất rất nhiều sáng kiến tại địa phương.

Nhu cầu cách mạng chính quyền địa phương

Ngày nay, cuộc lại đi một chương ngại trên con đường kiến tạo tự do dân chủ để thắng Cộng đã hoàn tất trên một vấn đề mà cuộc cách mạng vẫn chưa thành hình là : Chính quyền địa phương. Các cán bộ quân nhân trong cơ cấu hành chính mà chúng ta vẫn còn thấy các tỉnh và quận trưởng quân nhân ? Tại sao chúng ta đã cho kỳ được một chính phủ dân sự cho đất nước — mà thật ra là cho riêng Saigon — mà chúng ta vẫn để cho đại đa số quận, chúng chỉ tại các tỉnh và quận, các vị sĩ quan tài rất có thể là những kẻ điều quyền quản sự tại các tỉnh và quận. Các vị sĩ quan tài rất có thể là những kẻ điều quyền nhưng không có khả năng gì trong việc nắm đó hoạch phúc cho nhân dân.

Phải hoàn thành cách mạng bằng cách cải tổ hệ thống hành chánh để tranh thủ nhân dân. Miền Nam chúng ta đã mất quá nhiều thời gian kiến tạo dân chủ thì đây là cơ hội cuối cùng để tranh thủ nhân dân cuối cùng. Dân chúng không thích gì Việt Cộng nhưng không muốn được cán bộ của chúng ta. **Vô tình chính quyền ngày nay đã để cho đa số quần chúng miền Nam sống trong một hoàn cảnh trung lập với mọi thâm tư trung lập giữa ta và V.C.trong khi chính thuyết của ta là chống Cộng và chống Trung lập.** Cần quan niệm rằng tình và quận trưởng ngày nay phải là những cán bộ chính trị trong giai đoạn hình thành này của cách mạng.Một cán bộ thuần túy hành chánh chưa khó thành công trong tình trong quận miền lúc này.

Cần bộ chính trị không có hạ cấp chỉ là những kẻ không ra gì vào Phong trào Chế quốc gia hay đảng Cần lao đi sinh hay về mưu sâu lợi riêng.

Hoà bình ấm no

Nhưng đa số bị ông Ngô đình Diệm cho đuy xe thực hay ở bề, mua chuộc.

Tuy nhiên, cũng có người tháng rõ sự thực như Thống tướng Taylor. Ông này đã trông rõ khả năng chính trị của chiến cuộc VN nên đề nghị với chính phủ Hoa kỳ đòi ông Diệm phải «cải cách thật đứng, thật nhiều dân hóa» cuộc chiến tranh thì mới giúp đỡ.

Ông Ngô đình Diệm, một mặt cho báo chí công kích Hoa Kỳ can thiệp chính trị nội bộ VN, một mặt tuyên bố thi hành những cải cách. Về quốc Thù (chương trình kinh tế xã hội 11 điểm), hứa với chính phủ Mỹ sẽ tiến đặt Cộng sản trong vòng 18 tháng (4-1-1962).

Ngoài kế hoạch *«ấp chiến lược»* nêu lên bàng quốc sách, chương trình này thực ra cũng chỉ là một nhân hiệu quảng cáo mà thôi.

Tuy nhiên, theo đề nghị của ông Taylor, Hoa kỳ chịu gởi sang VN quân đội và chiếu phi cơ trực thăng, phi cơ vận tải và chiến đấu, số khí nhất là sau trận thua Ấp bắc (2-1-63).

Cộng sản bo bọt, cũng kích kích lịch chính sách Mỹ «xâm lược» và tổ chức phòng thủ ngay cả ở miền Bắc.

Tuy chiến chế độ Ngô đình Diệm đã đến lúc suy tàn. Nhân dân, hành chánh, quân đội không muốn đến tranh cho triều đại nhà Ngô nữa.

Một trận giải phóng thêm cơ chiến thêm đất, được thêm dân.

Quân chính hỗ trợng

Trong tình thế hiện nay của đất nước, những cán bộ chính trị thật trưởng và quận trưởng cần được sự tự trợ của một cán bộ quân nhân để phục trách về công tác bình định quân sự trong khi đang là lo về công tác bình định nhân tâm. Có nhiều thành hiện hoài nghi rằng một tỉnh trưởng hay một quận trưởng dân sự có không hoạt động cùng được, chiến tranh trong hết sa hiệu nay. Điều đó không thể chứng minh hoàn toàn được được vì đâu phải quận nhân không sự chết. **Đứng trước cái chết, dân sự hay quân sự đều bình đẳng nhau, nếu cả hai đề một tỉ mạng phải hoàn thành.** Di nhiên là trong hiện tình của đất nước, chưa thể để cập đến nhân dân bầu cử các chính quyền địa phương như bên Mỹ vì sự sẵn sàng của Việt Cộng ở nông thôn chưa được chính quyền ta kiểm soát kiến hiệu: Do đó phải có sự hỗ trợng giữa quân và chính để tạo cơ cấu trên những điều kiện thực tế và thực tình.

Đem Dân chủ về nông thôn

Trong cuộc chiến tranh tư tưởng này, sáng đẹp chỉ giết được đối phương mà không đánh tan được tư tưởng cho người. Chúng ta đang mất dần và không có sẽ mất nếu cho đến khi chúng ta chỉ còn có một mình để rồi đưa tay đầu hàng Cộng sản, nếu chúng ta vẫn cho có những cán bộ trực tiếp với nhân dân mà lại tạo cơ hội cho nhân dân cảm thấy thất chính quyền. Những cán bộ gần dân đó không phải là quốc trưởng, thủ tướng hay tổng bộ trưởng mà là những ông tỉnh trưởng, quận trưởng và đại diện hội đồng xã. Người dân ta thì đó nhận định chính quyền và chính thể qua những cán bộ địa phương. Cán bộ cần có cơ cấu dân chủ không phải do một cấc ở Saigon xây dựng được mà phải do các cán bộ gần dân xây dựng. Một chính thể có tốt đẹp đến đâu, một chính quyền có lãm nhân tài đến đâu cũng không là gì nếu nếu cái bộ chính quyền tiếp xúc với dân không đem được với nhân dân. Ai lại đem lãi đến tận tiền cho giờ ?

PVM

RAO VẶT RAO VẶT RAO VẶT

Thẩm mỹ danh tiếng !!!

Các bạn nam nữ muốn tạo lên một khuôn mặt tới thơ tươi như hoa lại thêm được đẹp đẽ, nhưng đến lúc nhờ nữ trên đến phi tang. Hãy nên dùng Crème nhà HONG-KONG thoa sát như chất là tươi. Đặc biệt trị hết mụn nhọt ! Dùng hộp lên tân nhang trong có v.v.,,. Ai dùng công tốc.

Thuốc mọc lông mi lông mày của Nhật rất tốt tăng thêm vẻ đẹp cho các bạn quân thơ.

Thuốc trị tóc lên và tóc đông tiền, ông hiệu rất hay, thoa sau vài lần sẽ khỏi dứt.

Xin hỏi Ô. ĐỨC KHANG tại VUT số 285 Trần hưng Đạo Saigon

Nhà in Hồng Hà 251 Phan-đình Phùng Saigonnhận in Tuần báo, sách, truyện, có máy 50-cuộ để in lấy giá hạ

ANH MỸ NGỮ ĐÀM THOẠI

— Bạn cần nói cấp tốc

— Bạn cần giao thiệp với AnhMỹ

— Bạn cần nước ngoài

— Bạn đã học nhiều mà chưa nói được mấy điều 1911Ấ Đình Tiên Hoàng Dakao Gần sở Mỹ hoàn toàn Việt hóa lại học Đàm Toại cấp tốc khỏe 2 tháng rưỡi. Chỉ cần biết viết tiếng Việt là học được. Kết quả bảo đảm.

Salon NHẬT HÙNG 465A Phan Thanh Giản Saigon Mua đổi xe hơi Vespa Lambretta giá phải chăng. BÁN : 203 Fiat Đ-H, Fiat 600 Multip. Mazda E8 203 Decap BF. Xe trưng bày tại Salon.

Cần một một người đứng tuổi biết nấu ăn Bắc, Hồi 102 Phan đình Phùng Saigon.

Hàng mới về

Bảo thọ vô phiền AGFA 120. Hỏi hãi Việt Quang Dụng 234 Phú Nhuận.

Anh văn thực hành

TƯƠNG LAI

Sinh viên Tốt nghiệp Việt Khoa cử bằng Proficiency. Hiện đang dạy Sư Phạm và Ngoại Ngữ. Nhận dạy tư gia hoặc tổng ngữ tổng nhóm. Dạy theo phương pháp mới nhất. Trong 6 tháng đảm thoại hay hơn một năm ở lớp thi Tú Tài ABC.

HỎI : 531 Bis Đường Lê văn Duyệt Saigon. Hỏi 178 Đường Hồng Hàng Saigon tức nhập đến tận nhà

Chúng tôi phản đối

(Tiếp theo trang 1)

Chúng tôi kêu gọi :

— *Quốc Trưởng Phan Khắc Sửu và Thượng Hội Đồng Quốc Gia phải tiến cực và tăng cường Thủ Tướng Trần văn Hương tìm những biện pháp thích nghi để ba định tình thế.*

Chúng tôi kêu gọi :

— *Thủ Tướng Trần văn Hương phải áp dụng ngay một chính sách hợp lý hợp tình, những biện pháp hợp thời, hợp cảnh để giải quyết những mâu thuẫn, những mâm mống chia rẽ dân tộc.*

Chúng tôi kêu gọi :

— *các nhà chính trị hãy tranh đấu một cách đường đường, chính chính, để lành đạo quốc dân trong việc :*

— *cũng cố chính quyền dân sự,*

— *chống tụy phá hoại của Cộng sản.*

— *liên thiết tả quốc trên hoang tàn của chiến tranh và thiên tai.*

Chúng tôi kêu gọi :

— *toàn thể đồng bào càng xuất ngăn chặn những phá hoại của Cộng sản, những mưu mô gây chia rẽ trong hàng ngũ dân tộc, gây rối loạn trong nhân dân của một số chánh khách ham danh, thực lợi hay a tòng Cộng sản, hay a tòng ngoại quốc để phá hoại quốc gia, dân tộc.*

Chúng tôi tha thiết kêu gọi :

— *toàn thể đồng bào hãy bỏ hết tị hiềm, bỏ hết thành kiến, bỏ hết tinh riêng, ý tư, chân thành kết hợp ý chí, lực lượng, phương tiện để cứu nước !*

— *chúng tôi lên sáng Cộng sản đang cuồn cuộn tới.*

— *giúp đỡ hàng triệu nạn nhân bão lụt sắp đụng lại cuộc đời.*

MỘT NHÓM CÔNG DÂN

In tại nhà in SÔNG VĂN 86 Lê-Lai — Saigon

Cuốn băng thời sự

(Tiếp theo trang 1)

— Các vị lãnh đạo Mỹ ở Saigon gặp các vị lãnh đạo Việt Nam Cộng Hòa.

— Hội Đồng An Ninh họp. Thiếu Tướng Khánh thăng thăm Tổng Trưởng Nguyễn lưu Viện.

Thiếu Tướng Trần-văn-Hương chiêu chỉ hai sắc luật 215 và 16/64 ban hành hồi Hiến Chương Vũng Tàu sắp to đời, tuyên bố tăng cường giới nghiêm.Đài Saigon đọc một loạt kiến nghị của các đoàn thể đáng lên Thủ Tướng.

Thứ năm 26 : Quyết liệt

— 10 giờ đêm — giới nghiêm rồi ! Đó thành viên hoàng hôn đông nên tất đến thì Thủ tướng Hương lên tiếng. Thủ tướng tỏ cáo vụ « đảy loạn » phải xuất từ Việt Hóa Đạo, và tướng Hồng Lạc gán đây có Cộng sản yểm trợ. Thủ tướng sẽ quyết liệt đối phó. Một bọc trước Việt Hóa Đạo cho đồi Thủ tướng đình chỉnh lời tuyên bố cuộc biểu tình phát xuất từ nơi tôn nghiêm ».

— Theo Thủ Tướng cho biết lực lượng an ninh bị thương tới 71 người, trong khi bên phía bọc sinh chỉ bị thương rất ít. Hàn chỉ trên báo chí thấy đăng hình anh em an ninh : người thì bông tay, người thì phải khiêng, tên đứt tuyệt ra được.

Thứ sáu 27 : Mu dịch quân sự thường dân đảy côi

— Đang tâu một nội «giây đình đi cầm tập ngoài dường mà thiếu chân nhạc bình» thì mau nên lên mà đi phục thành nội «mu dịch» quen thuộc.

— Quốc Trưởng ký sắc lệnh tuyển bổ tỉnh trưởng thiếu quân hạt. Thủ Tướng ký sắc lệnh bổ nhiệm Tổng Trấn Gia Định thành (thời Pháp Tá quân Lê văn Duyệt làm Tổng Trấn miền Giadinh Saigon gọi chung là thành Gia Định).

— Và cũng theo đài phát thanh : vào cổ nhiều vị Thượng tọa Tuyên chùng ở miệt Hậu giang thì phải) đăng kiến nghị lên Thủ Tướng.

— Điều đáng ghi trong ngày : thêm một Tổng Hội Phật Giáo.

Thứ bảy 28 : Im lặng

Chính Phủ đã toàn thắng trong công cuộc tái lập quyền uy tại Thủ Đô.

KHOA HỌC ghi